

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

2025 - juni

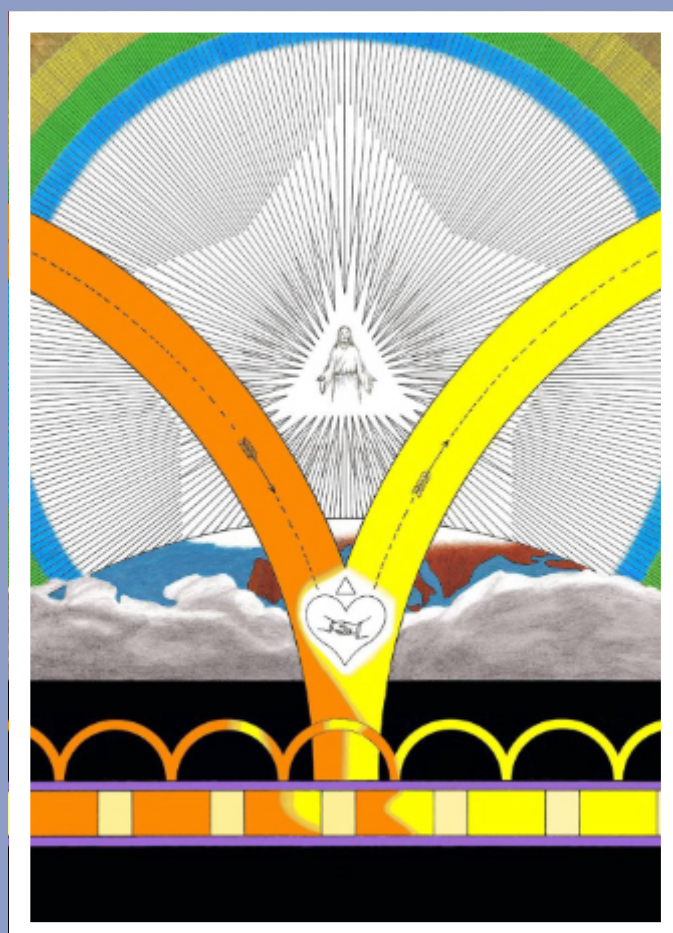
Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Den hellige ånd

Engle og skytsengle

Katharerne og den tidlige kristendom

Vejen til fred

EN GAVE TIL DIG

Hvor er Gud?

Nutidens tvivlende menneske.

Mange mennesker har vendt det religiøse ryggen. ”Gud” er et alt for ofte misbrugt ord, der for nogle føles tomt og associeres med overtro, nai-vitet og snæversyn. I stedet rettes opmærksomheden imod andre af livets mere konkrete områder.

Homo sapiens

Vi kan tænke, beregne og forudse og kalder os derfor ”Homo sapiens”, det tænkende menneske. Tænkeevnen har gjort os til herre over vældige kræfter i naturen og himmelvidt overlegne dyrene – men den har endnu ikke gjort os fuldkommen lykkelige.

De evige spørgsmål

I det indre findes endnu uudforskede områder, som vi ikke forstår og behersker. Store spørgsmål venter fortsat på at blive besvarede: Er der nogen retfærdighed til? Hvad er meningen med lidelsen? Hvem er vi? Hvorfra kommer vi, og hvortil går vi? Men hvorfor stille sådanne tilsyneladende uforklarlige spørgsmål?

Vi lever, røres og er i verdensaltet

Ja, kan vi lade være? Hele vores livsoplevelse afhænger jo af vekselvirkning med hele dette verdensalt. Via kontakten med verden omkring os har vi udviklet en fysisk organisme og organer til at se, høre, lugte, smage, føle og ikke mindst en hjerne

til at tænke med. Ifølge *Det Tredie Testamente* lever vi i en intim relation med det ganske verdensalt, og dybest set møder vi kun vores eget, rent skæbnemæssigt, rent karmamæssigt: ”Hvad et menneske sår, skal det også høste”.

Kend dig selv og du kender verdensaltet

Når vi finder det evigt levende i os selv, opdager og forstår vi samtidigt livet omkring os. Verdensaltet er levende. Det er det samme liv, som tilkendegiver sig gennem alt og alle, og det er denne levende organisme og de kærlighedslove, der styrer den, der beskrives i *Det Tredie Testamente*.

Forklaringen på det evige liv

I *Det Tredie Testamente* indbydes den kritiske humane og videnskabeligt indstillede tænker til en svimlende opdagelsesfærd. Trin for trin bevæger vi os indad til det evige perspektiv over livet.

Åndelig videnskab

Mens det ikke kræver moralske kvalifikationer at udforske den ydre verden, så er dette en betingelse for at kunne forstå os selv og vort indre. Formålet med *Det Tredie Testamente* er at løfte de eksistentielle og moralske spørgsmål til et videnskabeligt niveau. Sådanne analyser af livet kaldes åndelig videnskab, da de rea-

liteter som beskrives her, ikke kan opleves med de fysiske sanser og intelligensen alene. Der kræves en psykisk evne, intuitionen, for at få personlig adgang til løsningen på livets gåde: ”Kun den rene af hjertet kan se Gud.”

Religionerne er skabt på basis af de vises udtalelser, hvoraf den højeste lyder: ”Du skal elske din Gud over alting, og din næste som dig selv.” Denne formel for livet siger jo egentlig, at livet omkring os er identisk med os selv. Vi er ét. I det levende uendelige verdensalt har levende væsener deres tilværelse inde i større organismer. Alle vegne sprudler det af liv. Uanset de store forskelle i størrelse, form og den tidsoplevelse, vi er underkastet, er vi alle dele af en uadskillelig del: Gud.

Få selv den fulde forklaring ved at studerede de kosmiske analyser i *Det Tredie Testamente* – eventuelt i en studiegruppe.

God læselyst!

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente

INDHOLD

Hvor er Gud?	2
Den hellige ånd	4
Den materielle videnskab har ikke længere monopol på videnskab	10
Katharerne og den tidlige kristendom	14
Engle og skytsengle	20
Det "hellige" – eller sandheden om Gud	22
Der er goder nok til alle på vores klode	26
Vejen til fred, første del	32
Beretninger fra livet efter døden	40
Om Den ny Verdenskultur	44
Kurser, foredrag og fest	45
Studiegrupper og uddelingssteder	46
Udstillinger 2025	47

DEN NY VERDENSKULTUR

Den ny Verdenskultur 15 (juni 2025)
ISSN: 0904-0633

Forside: Martinus, Symbol 23. *Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.*

Udgivet af:
Fonden Det Tredie Testamente
Vestre Gade 6A
DK-2605 Brøndby
jan@langekaer.dk

I redaktionen:
Jan Langekær (ansv. chefredaktør)
Jes Arbov

Design & DTP: Jes Arbov
Korrektur: Preben Bagger
Tryk: Stibo Complete

Den ny Verdenskultur er et
tidsskrift om Martinus
åndsvidenskab. Tidsskriftet
udkommer på tryk og på nettet:
www.dettredietestamente.info

Redaktionen, skribenterne og andre,
der interesserer sig for Martinus
analyser, finansierer udgivelsen

Bogholderi:
Reg. nr. 3572, konto nr. 3572030989
MobilePay: 227366

Fra udlandet
IBAN-nummer:
DK6030003572030989
SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Artikler, symboler og citater af
Martinus © Martinus Institut

Den hellige ånd er for mange et uvirkeligt begreb, der er omgærdet af religiøs mystik og overtro. Med *Det Tredie Testamente* bliver begrebet intellektuelt forklaret som værende identisk med universets højeste viden

Den hellige ånd

Af Martinus

I al almindelighed opfattes udtrykket “den hellige Ånd” som et abstrakt begreb, hvorfor det af mange mennesker både føles uvirkeligt og som et resultat af en slags overtro i lighed med mange andre religiøse forestillinger. Det kan derfor være af betydning for det åndeligt interesserede menneske at komme til klarhed over, hvad det virkeligt er, der skjuler sig bag dette begreb. Sagen er nemlig den, at den kraft, som udtrykket “den hellige Ånd” dækker

over, betyder umådeligt meget for alle levende væsener, for alle eksisterende livsformer. Uden “den hellige Ånd”, denne det allerhøjeste udtryk for kraft, ville ingen skov nogen sinde grønnes, ingen eng dækkes af vårens blomster og intet væsen nogen sinde opleve total sundhed eller velvære. Ja, så betydningsfuld er denne kraft, at uden den ville vor klode aldrig nogen sinde være blevet omformet fra en glødende ildkugle til den vidunderlige boplads for

mennesker, som tilfældet idag er. Og uden denne kraft ville mennesket aldrig være kommet i besiddelse af den fuldkomne organisme, det idag har, dette guddommelige redskab, gennem hvilket det på et givet tidspunkt i sin udvikling vil komme til at opleve at blive “eet med Gud”, blive et væsen “i Guds billede”. Ja uden “den hellige Ånd”s eksistens ville der overhovedet ikke eksistere nogen som helst form for bevidsthed eller oplevelse af liv.

Helligånden er traditionelt blevet
symboliseret som en due.

Fra et latinsk håndskrift ca. 1301

[Foto: gallica.bnf.fr]

Nu er tiden imidlertid kommet, da begrebet “den hellige Ånd” ikke skal vedblive blot at være et abstrakt begreb. Årsagen hertil er den, at dersom den kraft, der skjuler sig bag dette begreb, ikke bliver åbenbaret i sin virkelige natur i form af en klar og realistisk viden, tilgængelig for ethvert udviklet menneske, vil menneskeheden aldrig blive fri af krigens byrder og elendighed

Da udtrykket “den hellige Ånd” i virkeligheden er det samme som Guds ånd eller bevidsthed, er det ikke uden grund, at bibelen begynder skabelsesberetningen med ordene “Guds ånd svævede over vandene”. Nu er tiden imidlertid kommet, da begrebet “den hellige Ånd” ikke skal vedblive blot at være et abstrakt begreb. Årsagen hertil er den, at dersom den kraft, der skjuler sig bag dette begreb, ikke bliver åbenbaret i sin virkelige natur i form af en klar og realistisk viden, tilgængelig for ethvert udviklet menneske, vil menneskeheden aldrig blive fri af krigens byrder og elendighed. Den vil da aldrig kunne undvære hospitaler og sygehuse, krykker eller kunstige lemmer. Sult, trældom og undertrykkelse vil da fremdeles be-

herske store domæner indenfor den jordmenneskelige kultur. Og den så længselsfuldt begærede varige fred vil forblive en utopi.

Hvad er da “den hellige Ånd”? Ja, hvad er “ånd” i det hele taget? Ånd er liv, og liv er det, der gør en organisme levende. Når ånden eller livet totalt forlader en organisme, bliver organismen til et lig. Vi siger da om det væsen, der før åbenbarede sig igennem organismen, at det er “afgået ved døden”. Den organisme, som før var et levende udtryk for liv og ånd, ligger nu stille hen og går sin opløsning imøde. Undersøger vi imidlertid denne døde organisme, vil vi i de fleste tilfælde se, at den endnu indeholder alle de organer, der før betingede dens tilsynekomst som levende. Den hjerne, det hjerte, de lunger og de nyrer, kirtler, tarme o.s.v., der før eksisterede, eksisterer stadigt, der mangler absolut ikke noget synligt, noget fysisk. Derimod mangler der nu det, der før gjorde organismen levende. At dette ikke skulle være noget, fordi det er usynligt, er en altfor absurd tankegang i røntgen- og radiobølgernes tidsalder til, at man kan tage denne tanke alvorligt. Det er idag en urokkelig videnskabelig kendsgerning, at der udover den faste, flydende og luftformige materie eksisterer en fjerde form for materie, nemlig den stråleformige. Og intet menneske kan bestride den kendsgerning, at forskellen mellem et lig og et levende væsen ikke bestemmes af noget fysisk synligt, men derimod af dette, at det, der før viste sig som ønske, vilje, handling, kort sagt af væremåde, nu er forsvundet. Tilbage er kun redskabet for disse funktioner. Det der er forsvundet, er således det primære ved det levende væsen, som organismen før udgjorde. Men da det, der ytrede sig som ønske, vilje eller begær, var det vigtigste ved organismen, bliver det også en kendsgerning, at det er det, der var det primære og ikke organismen

selv, der ganske tydeligt kun var et redskab for disse ytringer. Det var disse kræfter, som fik organismen til at bevæge sig og handle, og ikke omvendt.

Og på samme måde som med det jordiske menneske, således også med dyrene, ja med alt, hvad vi kalder levende. Når det “Noget”, som udtrykker livet, går ud af en plante eller et dyr, visner eller dør organismen. Når alle tilsyneladende døde eller visne planter og træer om foråret påny grønnes og blomstrer, er det udtryk for, at det samme usynlige “Noget”, der året før forlod det, påny er vendt tilbage. Det er dette usynlige “Noget”, vi kalder livet eller det levende, og det er, som vi ved, absolut ikke detaljeløst, selvom vi ikke kan tage og føle på disse detaljer på samme måde, som vi kan erkende, veje og måle den fysiske organismes detaljer, dens organer, lemmer og hjerne. Livet er således ikke blot en ensartet kraft, der strømmer ind i organismerne og gør dem levende. Denne kraft er organiseret og inddelt i særlige fra hverandre afvigende “bølgelængder”. Det er denne organisering af ånd, der betinger, at nogle organismer bliver til menneskeorganismer, andre til dyr og atter andre til planter. At denne kraft også er tilstede i mineralmateriaens verden, nævnes blot for fuldstændighedens skyld.

Når denne umådelige mængde af fysiske forskelligartetheder, der allerede er tilrettelagt og bestemmes af den usynlige kraft eller materie, der inkarnerer i organismerne, vitterligt eksisterer som en for alle aldeles åbenlys kendsgerning, bliver det også en kendsgerning, at denne usynlige kraft i tilsvarende grad i forvejen må være bearbejdet af organer eller organismer, der ikke er af fysisk karakter. Hvorledes skulle de ellers kunne give sig udslag i alle de forskellige fysiske virkninger, vi er vidne til, og som får den fysiske materie til at fremtræde i den mang-

foldighed af organismer, vi på alle sider er omgivet af? De usynlige organer eller organismer, igennem hvilke den ligeså usynlige ånd skaber og inkarnerer i de fysiske organismer, er således udtryk for, at der eksisterer en verden udenfor den fysiske, en verden som kun kan betegnes som værende af åndelig natur. Da denne verden kan inkarnere i eller overskygge den fysiske, og ikke omvendt, så finder vi her det levende væsens virkelige verden eller hjemsted. Her er en verden, der er hinsides døden. Døden udtrykker kun det levende væsens udskillelse fra en fysisk organisme. Den udtrykker aldrig i noget som helst tilfælde eller situation en tilintetgørelse eller et totalt ophør. Det levende væsen er et åndeligt væsen og hjemmehørende i en åndelig verden. At dette er en urokkelig kendsgerning, ses let deraf, at alt det, vi kalder vor bevidsthed, vore erfaringer og oplevelser, kun kan erkendes i form af "tanker", der helt er af psykisk natur. Hvis de var fysiske, behøvede vi ikke at oversætte dem til fysisk tale eller skrift eller på anden måde indirekte overføre dem til fysisk materie. Var de fysiske, kunne alle og enhver se dem, og vi behøvede da ikke at fortælle eller nedskrive dem.

For at gøre vore ønsker, begær og længsler, vor viden og vor hensigt begribelig for vore omgivelser, må vi overføre denne vor indre skjulte psykiske tilstand til enten tale, skrift eller lyd. Heraf ser vi, at det levende i verdensaltet, i mineraler, planter, dyr og mennesker er ånd. Ånd er igen bevidsthed, og bevidsthed er tanker. Tanker er viden, forestillinger, begær, had, bitterhed og vrede ligesom de er sympati, forståelse og kærlighed. Ånd fremtræder altså som to store modsætninger: had og kærlighed. Disse viser sig igen som to andre store modsætninger: uvidenhed og viden. Og dermed er vi nået frem til hovedproblemet i dette foredrag: "Den hellige Ånd".

Naturligvis er al ånd i sin dybeste analyse hellig. Når der er tale om den samlede manifestation af universets ånd, vil denne ånds slutfacit vise sig at være fuldkomment, deraf de evige ord: "Og Gud så alt, hvad han gjorde, og se, det var såre godt", hvilket vil sige: til glæde og velsignelse for alt og alle. Men for det jordiske menneske forekommer der alligevel ånd, som ikke er hellig, hvilket altså vil sige: ikke er til glæde og velsignelse for alt og alle. Tværtimod viser denne ånd, disse tanker sig som årsag til forbandelse og smerte for de levende væsener. Den ånd, der skaber direkte forbandelse, smerte eller lidelse, skaber ødelæggelse af andre menneskers lykke og tilværelse, kan ikke udtrykkes som hellig. Og det er denne ånd, der for tiden martrer det jordiske menneskesamfund. Alt for mange mennesker tror, at de kan skabe glæde og velsignelse for dem selv ved at mangfoldiggøre overtrædelsen af det femte bud: "Du skal ikke dræbe!" Derved bliver de udtryk for det princip, der i form af frost og kulde får plante- og dyrelivet til at stagnere om vinteren. Disse menneskers ånd er således dødbringende, og deres væremåde kan ikke i menneskelig forstand kaldes hellig. Den er kun hellig indenfor universets styrelse i form af dette, at uden det levende væsens adgang til at udløse død og forbandelse kunne det aldrig komme til at forstå forskellen mellem godt og ondt, forskellen på hvad der er til velsignelse, og hvad der er til forbandelse. Når forbandelse, død og undergang kan finde sted blandt de levende væsener, så er dette, set i kosmisk perspektiv fra Guds eget udsigtspunkt, en absolut nødvendighed, for at mennesket i kraft af sin egen fri vilje kan komme til at vide, hvordan det bedst kan tilegne sig en væremåde, der absolut kun kan skabe glæde og velsignelse for andre levende væsener. Uden denne frie adgang til at skabe mentalt mørke, skabe lidelse og død, kunne det

levende væsen aldrig ved egen viden og forstand, ved egne erfaringer arbejde sig frem til en væremåde, hvor det hundrede procent fremtræder som et væsen "i Guds billede". Hvis det var således, at det levende væsen ikke havde nogen som helst mulighed for at skabe mørke, men helt automatisk var god og kærlig, ja så havde det jo ingen bevidsthed. Da var det blot en slags maskine. At kærlighed ikke alene er et gode, men er det største gode, har man kun adgang til at opleve igennem det realistiske møde med dets modsætning. Kosmisk set er al ånd således hellig.

Men nu er det altså menneskets forhold til "den hellige Ånd". Mennesket er på et udviklingsstadium, hvor Guddommen er ifærd med at forme det "i sit billede", hvilket vil

Naturligvis er al ånd i sin dybeste analyse hellig. [...] Men for det jordiske menneske forekommer der alligevel ånd, som ikke er hellig, hvilket altså vil sige: ikke er til glæde og velsignelse for alt og alle. Tværtimod viser denne ånd, disse tanker sig som årsag til forbandelse og smerte for de levende væsener

Mennesket er på et udviklingsstadium, hvor Guddommen er ifærd med at forme det "i sit billede", hvilket vil sige: lære det alt det onde, det mørke at kende derved, at det af egen fri vilje udøver mørkets gerninger

At kærlighed ikke alene er et gode, men er det største gode, har man kun adgang til at opleve igennem det realistiske møde med dets modsætning

sige: lære det alt det onde, det mørke at kende derved, at det af egen fri vilje udøver mørkets gerninger. Da det ved denne sin handlemåde handler imod næstekærlighedens lov, udløser det uundgåeligt kræfter, som vender sig imod det selv i form af en ulykkelig skæbne. Ulykkelige skæbner opstår således der, hvor det levende væsen er til ulykke, til forbandelse, smerte og lidelse for sine omgivelser. Indenfor dette mentale område er det således ikke den hellige ånds princip, det manifesterer, men derimod den mentale vinters princip. Men vinterens princip er dødbringende. Ved at udløse dette princip liv efter liv og høste virkningerne deraf i form af en ulykkelig skæbne, vil det levende væsen uundgåeligt opdage årsagen til sin ulykkelige tilstand og begynde at gøre sin ånd hellig, hvilket altså vil sige: bringe den i kontakt med universets kærlighedskræfter. Når vi igennem naturen har adgang til at opleve forskellen på vinter og sommer, på nat og dag, så er det jo netop for at se forskellen på de to slags manifestationer, på de dødbringende og de livgivende, på de der skaber undergang, og de der skaber velsignelse, glæde og lykke for de levende væsener.

Mennesket der hader og forfølger, mennesket der ved sin bitterhed, vrede og skuffelse hæmmer andre menneskers glæde og lykke og får dem til at føle sig ulykkelige, er altfor meget i kontakt med vinterens princip og må uundgåeligt høste virkningen heraf. Det udfolder ikke den ånd, der får forårets dejlige liv til at bryde frem i sin næstes mentalitet, den ånd der tænder lyset i den håbløst syges øjne og får smilet til at bryde frem på den sorgendes ansigt. Man må således lære at gøre sin ånd hellig. I samme grad, som man formår at træne sig op til kun at leve for at gøre andre lykkelige og glade ved livet, er man i kontakt med den væremåde, som er sommerens princip, den væremåde der giver liv, den

væremåde der lader ens ånd være hellig på samme måde, som Guds ånd er det. Det er denne sin ånds væren eet med Guds ånd, der betinger, at man er "i Guds billede". Igenem dette at være "i Guds billede", åbnes ens bevidsthed, og man får del i Guds bevidsthed, hvad der er det samme som at opleve den store indvielse eller "den store fødsel". Fra det øjeblik, man har oplevet denne totalt og fået kosmisk bevidsthed, er man blevet åndeligt suveræn. Man har da universets højeste viden i sit eget indre og skal ikke længere tilægge sig viden gennem andre. Man oplever da universets højeste viden og visdom gennem sine egne sanser, og man ser da den hellige Ånd lyse i alle levende væsener, ganske uafhængigt af, hvordan de så end måtte manifestere sig i øjeblikket. Er de banditter, røvere, mordere eller kun simple bagtalere, ved man, at de blot er ifærd med at lære, hvorledes man ikke skal bære sig ad i det virkelige liv hinsides al jordisk vildfarelse og overtro, hvordan man ikke skal leve, om man ønsker at være eet med Gud. Med denne, den højeste åndelige oplevelse bag sig, er man for bestandigt trådt ud af den mentale vinters kolde og dødbringende område og i stedet trådt ind i det kosmiske forårs varmende og livgivende tankeklima. Den evige Faders guddommelige ånd gennemstrømmer nu ens bevidsthed, og ens vandring gennem livet bliver, takket være HAM, en uafbrudt åbenbaring af verdensaltets evige grundtone: næstekærligheden, der er lyset i den evige Ånd over vandene.

Fra et foredrag af Martinus afholdt i Kosmos Ferieby, pinsesøndag den 6. juni 1954. Manuskript til foredrag bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 21, 1956.

Den hellige ånd er den højeste viden og den højeste kærlighed

*Den hellige Aand er, foruden at være
den højeste Viden om Gud,
også den højeste Kærlighed.*

*Men Kærlighed kan kun kendes
af Kærlighed. Derfor, hvis du
har Kærlighed nok i dit eget Indre,
vil du også opdage den aandelige
Aabenbaring, den hellige Aand
eller rene, guddommelige Kærlighed
i et hvilket som helst andet Bryst,
den saa end maatte findes,
ganske uanset bag hvilke eventuelle Laser
eller Pjalter dette så end maatte dække sig.*

*At du selv føler dig "frelst"
giver dig ingen som helst Ret
eller Kvalifikation til at dømme andre.*

*Kun Kærligheden alene kan være en
Genkendelse af guddommeligt Slægtskab.*

(Martinus, Omkring min Missions Fødsel, kap. 6)

Den materielle videnskab har ikke længere monopol på videnskab

Af Preben Bagger

Fysikerne har svært ved at få øje på – endsige acceptere – at den materielle videnskab har meget begrænsede muligheder for at beskrive verden.

En videnskabelig helhedsbeskrivelse af verden kræver tilføjelse af en pendant til den i øvrigt særdeles succesfulde materielle videnskab. Denne pendant kom til verden i 1900-tallet i form af åndsvidenskaben.

Åndsvidenskaben er grundlagt af Martinus i *Det Tredie Testamente* – Bibelens fortsættelse og afslutning

Monopolbruddets nødvendighed

Bruddet er både en principiel og en praktisk nødvendighed. I praksis viser nødvendigheden sig ved, at der opstår filosofisk utilfredsstillende forklaringsproblemer, og ved at fysikerne bliver drevet ud i absurde brud på en fundamental lov – årsagsloven.

Nogle vink fra praksis om den materielle videnskabs utilstrækkelighed

1) Einsteins generelle relativitetsteori fra 1915 og den lidt yngre kvantefysik er ifølge fysikerne to af de mest succesfulde teorier i fysikken. Men samtidig er de *grundlæggende uforenelige*. Fysikerne har i snart et århundrede forsøgt at få de to store teorier til at passe sammen. Fysikerne synes selv, at det er filosofisk utilfredsstillende, at de har brug for to forskellige fundamentale teorier.¹

2) Fysikerne mener – på grundlag af målinger – at universet har en alder. Og de troede, at de vidste, hvor gammelt universet er. Men nye målemetoder viser, at universet udvider sig hurtigere, end de teoretiske modeller forudsiger. *“Der må være noget galt i enten teorien eller målingerne, men vi har svært ved at få øje på, hvad det skulle være. [...] [Hvis] målingerne og metoderne bag dem [...] viser sig at være forkerte, ved vi reelt ikke, hvor gammelt vores univers er”*.²

3) Fysikerne overvejer, om *tid* er reelt eksisterende på et fundamentalt niveau. Indtil videre består fysikernes spekulationer over *tiden* mest af vilde ideer, rent gætværk og dristige hypoteser.¹

4) Det kraftigste vink er dog, at kvantefysikken har gjort det nødvendigt for fysikerne at rokke ved årsagsloven. Det vil sige, at en materialistisk beskrivelse af kvantefysikken kun kan laves, hvis man accepterer, at ting kan ske uden årsag – altså at *den atomare verden kan være ikke-kausal*.¹

Det er interessant, at dét var Niels Bohr med på, fordi han fandt det nødvendigt, mens Albert Einstein intuitivt var imod at rokke ved årsagsloven.³

Den principielle grænse for den materielle videnskab

Den materielle videnskabs metode er *at måle og veje*. Hvis nu verdens *grundstruktur* omfatter ‘noget’, der *ikke* kan måles og vejes, så kan den materielle videnskab *principielt* ikke beskrive verden i sin helhed.

Som vi skal se, er der *et logisk grundlag* for at mene, at der eksisterer et sådant ‘noget’.

Vi begynder hos mennesket

Det er *en kendsgerning*, at der findes et ‘noget’ i mennesket, der kan fornemme, begære, føle sult og mættelse, glæde og sorg m.m. Vi kalder det vores ‘jeg’.

Der er grundlag for at mene, at dette ‘jeg’ er evigt. Altså at det eksisterer uden for tid og rum. Det kan i så fald ikke måles og vejes – og derfor *principielt* ikke erkendes af den materielle videnskab. Det nævnte grundlag består af følgende logiske tankerække:

- *Det er en urokelig kendsgerning, at mennesket kan opleve, og at der derfor må eksistere et ‘noget’, der oplever.*
- *Dette ‘noget’ kan ikke være den fysiske organisme, da denne udelukkende – som alt andet i den fysiske verden – består af bevægelser.⁴ Den fysiske verden rummer bevægelser, men den rummer ikke deres ophav.⁵*
- *Bevægelser er fuldstændigt livløse. De kan ikke opleve noget som helst. Hvad kender et vindpust til et vandfald?*
- *Det ‘noget’ der oplever – vi kalder det vores jeg, somme tider*

sjælen – kan derfor umuligt være bevægelse. Det må være ubevægeligt. Og dermed være uforanderligt. Og et ‘noget’, der har disse egenskaber, må være evigt. Vi lever altså evigt. Vi er åndelige væsener, der i perioder har en fysisk organisme.

Vores – og andre levende væseners – evige ‘jeg’ kan ikke sanses og derfor ikke ses eller på anden måde opleves af vores medvæsener. Men vi giver os altså til kende over for disse ved at skabe os en fysisk organisme. Da alt i den fysiske verden er timeligt, må vi af og til skifte denne organisme ud – enten fordi den er slidt op, eller fordi den er blevet ødelagt af sygdom, krig eller ulykke.

Vi går videre til universet

Der er grundlag for at mene, at universet er et levende væsen. Altså et evigt ‘jeg’, der giver sig til kende gennem sin organisme – verdensaltet. Det nævnte grundlag består følgende logiske tankerække:

- Den fysiske verden er i sin grundanalyse ikke andet end et ocean af forskellige *bevægelser*.⁵
- Bevægelse er livets fornemste og ufejlbarlige kendetegn, ligesom den absolutte stilhed eller uforanderlighed er dødens kendetegn.
- *Bevægelse kan umuligt opstaa af sig selv og gør det derved til urokelig Kendsgerning, at der maa eksistere et andet Plan end det livløse fysiske Ocean af Bevægelse. [...] Dette andet Plan bestaar af det, vi kalder “Kraft”. [...] Men Kraft kan ikke ses eller iagttages med de fysiske Sanser. Den kan kun erkendes igennem den Reaktion, den fremkalder i Materien. [...] Men noget, der ikke er fysisk og dog alligevel eksisterer, kan kun tilhøre den Rea-*

litet, vi kalder "Aand". Og vi er her med denne Analyse traadt ud af Bevægelsesdimensionen og ind i Kraftdimensionen, der altsaa igen er det samme som, at vi er traadt ud af den fysiske Verden og er kommet ind over den aandelige Verdens Tærskel eller Grænse.

- Da Kraften bringer Materien ind i de Bevægelsesformer, vi kalder Detailler og Ting, [...] og Processen dermed bliver til "logisk Skabelse", kommer Kraften til at afsløre for os, at den er Udslag af noget levende. [...] Dette bliver til Kendsgerning derved, at Kraft umuligt kan dirigere sig selv til logisk Skabelse. [...] Hele Verdensaltet er altså i al sin Vælde identisk med noget levendes Manifestation. Vi er saaledes her kommet til Erkendelse af, at Verdensaltet dirigeres af Bevidsthed. Da Bevidsthed udgør en Kombination af Tanker, Evner og Anlæg, som kun kan virke i Kraft af et dirigerende Noget, bliver det saaledes her til Kendsgerning, at dette "Noget" eksisterer. Og vi har [...] let ved at genkende det som "Jeg'et" i de levende Væsener.⁶

- Universet er et levende væsen.

Og så vender vi tilbage til den principielle grænse for den materielle videnskab

Vi har set, at verdens grundstruktur omfatter 'noget', der ikke kan måles og vejes – altså 'noget', der principielt ikke kan erkendes af den materielle videnskab. Der er ovenikøbet tale om, at dette 'noget' er selve *det levende* i mennesket og i universet – det 'noget' der oplever, det 'noget' der fører vilje og kan tænke og skabe, hvilket vil sige: *Selve livets kerne*.

En videnskab om *det levende* er derfor nødvendig for en helhedsbe-

skrivelse af verden. Det er dén videnskab, Martinus kalder åndsvidenskab.

Åndsvidenskaben

Hvor materiel videnskab hviler på mål- og vægtræsultater og ifølge den sin natur kun kan give besked om 'døde ting', hviler åndsvidenskaben på livsytringer og giver besked om 'det levende'.

En livsytring er noget, der påviser liv, ånd eller bevidsthed.

Perfekt timing

Hvorfor dukker åndsvidenskaben op her i nyere tid? Det gør den, fordi Gud via sit dertil indrettede organ – Forsynet – vejleder menneskeheden efter forældreprincippet.

Det betyder, at Forsynets åndelige vejledning af menneskeheden i udviklingens løb tilpasses til menneskehedens aktuelle udviklingstrin. *Det Gamle Testamente* måtte derfor på et tidspunkt afløses af *Det Nye Testamente*.

Men heller ikke *Det Nye Testamente* er den endelige udgave. Jesus var fuldt ud bevidst om sin samtids mentale niveau, og at der var ting, der på grund af dette niveau måtte vente til senere tider:

Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. (Joh. 16.12)

I sin bog *Verdens vigtigste bog. Kristendommen, Bibelen og vores verden* er Kristian Leth også inde på, at der ved overgangen fra *Det Gamle* til *Det Nye Testamente* var tale om en tilpasning. På side 39 skriver han:

"... de nye tekster, dem i bind to, fremstår [som] en ... opdatering ..."

Tiden er nu inde til en ny tilpasning af Forsynets vejledning, idet menneskehedens udvikling så småt er ved at 'overhale' *Det Nye Testaments*

relevans. Især på grund af dettes mange misforståelser:

Jesus er jomfrufødt, Jesus er både Gud og menneske, Jesus døde for at tage vores synder på sig.

Forsynets nye opdaterede vejledning er *Det Tredie Testamente* og dermed grundlæggelsen af åndsvidenskaben. *Det Tredie Testamente* er formuleret af Martinus. Det består af hovedværket *Livets Bog* i syv bind og en lang række andre større og mindre bøger. Martinus arbejdede på værket i 60 år. Lige fra hans kosmiske indvielse i 1921 og til han forlod den fysiske verden i 1981.

Nøgleord

I *Det Gamle* og *Det Nye Testamente* er ordet *tro* et nøgleord. I *Det Tredie Testamente*, og dermed i åndsvidenskaben, er det derimod – i overensstemmelse med menneskehedens udvikling – ord som *intellektualitet* og *logik*, der er nøgleord. Det er nøgleord, der sagtens kan gå i spænd med den materielle videnskab og derfor ikke står i vejen for et frugtbart makker-skab.

Martinus har forudsagt, at den materielle videnskab og åndsvidenskaben med tiden vil blive til én stor videnskab.⁷

Når dét sker, vil meget blive anderledes. Her nøjes vi med at se på fire ting:

1) Ordene univers og verdensalt er ikke entydige

I begyndelsen af denne artikel så vi, at astrofysikerne bruger ordet *univers* og taler om *universets* alder. Med *univers* mener de – naturligvis – det verdensalt, som vi kender med dets umådelige rum, kloder, sole og galakser.

Ifølge åndsvidenskaben er '*det verdensalt som vi kender*' dog langt fra alt, hvad der eksisterer. Martinus skriver:

*Selv det verdensalt, som vi kender med dets umådelige rum, kloder, sole og mælkeveje forsvinder for det indviede væsens kosmiske klarsyn som en mikroorganisme indeni et endnu større system, en endnu større organisme og således fortsættende.*⁸

I åndsvidenskaben taler man om *Gud* som et evigt 'jeg', der tilkendegiver sig gennem sin fysiske organisme – *verdensaltet*. Men her er der ikke tale om 'det verdensalt som vi kender'. Her er der tale om 'alt hvad der er til'. Se Martinus' udtalelse lige ovenfor.

Som tidligere forklaret, taler man i åndsvidenskaben også om *menne-sket* som et evigt 'jeg', der tilkendegiver sig gennem sin fysiske organisme. Der er dog en *principiel* forskel på Guds organisme og menneskets organisme.

Martinus skriver om Guds organisme:

*Denne organisme adskiller sig fra alle andre organismer derved, at den udgør helheden eller alt, hvad der er til. [Derved] bliver den, skønt materiel i sin fremtræden, så dog hævet op over tids- og rumdimensionen. Den kommer derved til at adskille sig fra gudesønnens (det levende væsens, herunder menneskets, PB) organisme, idet denne jo netop er tids- og rumdimensionel, [og derfor] har [...] en alder. [...] Guddommens organisme (verdensaltet) har ingen alder. Den er identisk med evigheden.*⁹

2) Universets udvidelse

I begyndelsen af denne artikel nævnte jeg fysikernes problemer med universets udvidelse. Som vi tidligere har set, befinder vi os ifølge åndsvidenskaben indeni et levende væsen. På det grundlag virker Martinus' enkle svar logisk:

Men det er jo ganske ligetil – det drejer sig blot om en makrokosmisk indånding, som

*senere vil blive efterfulgt af en udånding!*¹⁰

3) Universets alder

Fysikerne har også problemer med at bestemme universets alder. Som vi har set, er det univers, som de taler om, et levende væsen. Man må forvente, at en levende organismes udvikling er mindre forudsigelig, eller som her – bagudsigelig – end udviklingen i et dødt og mekanisk univers.

4) Årsagsloven får lov til at være i fred

I begyndelsen af denne artikel nævnte jeg, at kvantefysikken driver partikelfysikerne ud i at rokke ved årsagsloven. Det vil sige acceptere, at *den atomare verden kan være ikke-kausal*.

Når det har kunnet komme så vidt, skyldes det, at den materielle videnskab hovedsageligt dyrker *det 'døde'*.

Den af Martinus forudsagte fællesvidenskab vil derimod sætte *livet* i højsædet. Martinus skriver:

*Der er et jeg bag ved alle selvstændige energikombinationer, der derved bliver afsløret som "levende væsener", ganske ligegyldigt hvordan disse energikombinationer så end måtte vise sig, ligegyldigt om de er celler, molekyler, atomer, eller de fremtræder som kloder, sole og mælkeveje. Alt er levende. Universet er en kombination af liv.*¹¹

Det, som fysikeren ser som ikke-kausalt hos de mindste partikler, er i virkeligheden små levende væseners bevidste eller ubevidste handlinger.¹²

Angrebet på årsagsloven kan afblæses.

Noter

1. Jævnfør artiklen "Det tidløse univers" i *Weekendavisen* 29-11-2024, sektionen IDEER, s. 7, af Jens Olaf Pepke Pedersen, seniorforsker ved Danmarks Tekniske Universitet (DTU SPACE).
2. Interview med astrofysiker Ole Eggers Bjælde, Aarhus Universitet, i *Kristeligt Dagblad* 24-1-2025, s. 12.
3. Årsagsloven siger, at ting ikke sker uden årsag. At rokke ved årsagsloven er i strid med åndsvidenskaben. Martinus skriver: "På denne årsagslovens urokkelige stabilitet eksisterer verdensaltet. Det er i kraft af den samme lovs urokkelige stabilitet, at vi i det hele taget er i stand til at sanse og opleve livet." Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, s. 10.
4. Ordet *bevægelse* skal her forstås bredt. Det omfatter både *bevægelse i afstand*, f.eks. organismens bevægelse fra sted til sted, og *bevægelse i tilstand*, f.eks. organismens forvandling fra barndom til alderdom. Desuden ændringer i klimaet og stoffernes ændringer ved kemiske processer.
5. En mere omfattende redegørelse kan ses i Martinus, *Livets Bog VI*, stk. 2041-2043 og stk. 2305-2315.
6. Martinus, *Livets Bog VI*, stk. 2340-44. I disse stykker gives også en mere omfattende redegørelse.
7. Spørgetime den 22. april 1970.
8. Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, s. 145.
9. Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, s. 147.
10. Bogen *Martinus, som vi husker ham*, s. 108.
11. Martinus, *Menneskeheden og verdensbilledet*, s. 142.
12. En mere omfattende redegørelse kan ses i min artikel "Vigtige centrumsfornemmelser er i opbrud", hovedafsnit 3) Fortællingen om elektronerne og de andre småting, i tidsskriftet *Den ny Verdenskultur*, august 2023, s. 16. Tidsskriftet kan frit læses eller downloades på dettredietestamente.info.

Katharerne og den tidlige kristendom

Af Peter Wraae

Katharerne eller albigenserne, som de også blev kaldt, er forholdsvis ukendte i Danmark på trods af, at de har haft stor indflydelse på den religiøse tænkning og praksis.

De var hovedsageligt udbredte i Sydfrankrig, som i datiden var et af de mest udviklede områder i Europa i årene fra ca. 900 til ca. 1300, men der fandtes også grupper i Italien, Spanien og Sydtyskland. Der er ikke sikre kilder på, hvor mange de har været, og de blev alle udryddet af den romerske kirke. Da det som hovedregel er sejrherrene, der skriver historien, har fortællingen om dem været svær at genskabe. Katharerne var uformuende, de levede hovedsageligt af håndværk, så deres kirker udviklede ikke hverken fysiske rammer eller tradition for skriftlig dokumentation, og de ejendele de havde, både personligt og i fællesskab, blev konfiskeret i forbindelse med de korstog, der blev ført imod dem ved inkquisitionen. Nogle få beslaglagte

tekster har derved overlevet, men derudover stammer skriftlige kilder hovedsageligt fra den katolske kirkes inkvisitionsprotokoller.

Deres samfundsopfattelse var et opgør med datidens feudale samfund, som var regeret af kongen og adlen. Deres menneskesyn var præget af de tidlige religiøse strømninger, som bl.a. stammede fra essæerne, som Jesus stammede fra, og gnostikerne. De levede et nøjsomt liv og tog udgangspunkt i den åndelige side af tilværelsen som den primære.

Ordet *kathar* stammer fra det græske *catharos*, som betyder ren. De blev kaldt "les bonshommes" (de gode mennesker) og var afholdte og respekterede af det omgivende samfund. Mange af dem var vævere eller håndværkere, og de boede oftest i større eller mindre grupper, hvor de havde værksteder, underviste og hjalp de syge. De kunne give *consolamentum* til troende, som var døende. Dette ritual var tegnet på

sjælens genforening med ånden, efter den havde forladt det fysiske legeme.

Katharernes kristendomsopfattelse adskilte sig fra middelalderens ved at knytte sig direkte til evangelierne og dermed til Jesu lære, og de accepterede ikke den katolske kirkes autoritet. Deres menneskesyn var præget af kønslig ligeværdighed, vegetarisme og reinkarnation, hvilket burde gøre deres kultur interessant for nutiden, hvor de samme opfattelser udvikler sig. Deres opfattelse af vegetarisme var dog sådan, at de også spiste fisk (*pescetar*), som de mente ikke formerede sig ved kønsligt samleje.

De var alle lige, men havde biskopper, som havde hjælpere kaldet "sønner". Alle gejstlige var valgt af fællesskabet, og det var ærlighed, hjælpsomhed og fromhed der lå til grund for udvælgelserne.

Kønnene var ligestillede, og de, der ønskede at leve i ægteskaber,

gjorde det, og skilsmisse var accepteret. Ægteskabet blev ikke tillagt nogen religiøs betydning, men var en mulighed for at udvikle et varmt og dybt venskab med et menneske af modsat køn. Deres opfattelse af det "sande" ægteskab var, når sjælen blev forenet med Gud. Deres ægteskab kan sammenlignes med vores nutidige borgerlige vielser, som står i kontrast til den katolske kirkes regel om, at et ægteskab kun kan indgås i en kirke og er helligt og ubrydeligt.

De havde to livsformer. Den første kaldte de "fuldkommen". Den havde overvundet kødets, rigdommens og magtens tillokkelser og indebar derfor cølibat. Deres levevis var tæt på et ordensliv som munke og nonner. De var pesce-tarer, levede af håndværk eller var omvandrende hellige mænd eller kvinder, som levede af almisser. Det svarer stort set til den måde den katolske kirke og buddhismen fungerer på, hvor nogle lever et almindeligt familieliv og andre som (tigger)munke.

Den anden gruppe var "troende" og levede almindelige familieliv og støttede den første gruppe. Reinkarnationstanken var grundlaget for deres tro, og de opfattede det jordiske liv som noget, man skulle løsrive sig fra, en blanding af godt og ondt. De troede på to guder, en god, som havde skabt himlen, og en mindre og lavere som var ond, og som havde skabt Jorden.

Deres tro byggede på den opfattelse, at mennesket har et legeme og en sjæl, som tilhører den materielle verden, samt en guddommelig gnist, som er den guddommelige del af mennesket. Så længe mennesket er uvidende om det nævnte forhold, vil det være "fanget" i den fysiske verden. Når det bliver oplyst og får viden (gnosis) til at løsrive ånden fra de fysiske lænker, vil det kunne leve et liv i større frihed og kunne få større glæde af tilværelsen.

Katharere der er fanget og bliver ført til bålet.
[Foto: Wikimedia Commons]

Katharernes historie

Deres historie trækker tråde tilbage til Pythagoras lære (ca. 580 - 497 f.Kr.), til gnosticismen og manikæismen, som opstod i tiden før og efter Kristi fødsel, og til den senere bogomilkirke i Østeuropa. Gnosticismen var en fællesbetegnelse for en del religiøse sekter og grupper, der opfattede verden som dualistisk. Der var en lys og en mørk side. Den lyse side var Gud, som regerede den åndelige verden. Den mørke side var Satan, som regerede den fysiske. Historikere har i disse understrømme i kristendommen fundet interesse for astrologi, kabbalaen, reinkarnation og karma. Man har også i et par af apostlenes tekster samt i Thomas Evangeliet fundet påvirkning fra disse bevægelser.

Deres indflydelse strækker sig også ind i nutiden, fordi de er omtalt som inspirationskilder for rosenkreuzerne, 1700-tallets logevæsen, Hegels religionsfilosofi i 1800-tallet,

Rudolf Steiners antroposofi samt nyreligiøse strømninger.

Som det her fremgår, har kristendommens udvikling båret præg af datidens samfund, som ikke har haft hverken et udviklet undervisningssystem. Den bevidsthedsmæssige udvikling gik også langsommere, og det var kun en lille gruppe i samfundene som kunne læse en mere kompliceret tekst. Den største del af befolkningerne var uvidende og uoplyste og havde nok at gøre med at få det daglige og hårde liv til at fungere.

Fra Martinus kender vi udviklingen af de tre testamenter, som har haft til formål at tilpasse Guds ord til det niveau, menneskeheden havde udviklet sig til. Der har været en tilpasning til den udviklings- og oplysningsgrad, menneskene har haft gennem tiden, så menneskene fandt sig tilpas med det gudsforhold, der passede til deres udvikling. Hvis vi

skal placere Martinus' åndsvidenskab i denne sammenhæng, vil jeg mene, at den tilhører den esoteriske og indre linje i kristendommen med gnosticisismen, katharismen og rosenkreuzerne, som alle inkluderer reinkarnation og karma. Det er dog vigtigt her at tilføje, at Martinus ikke var påvirket af nogen kilder, idet han udelukkende fik sin viden gennem sin kosmiske bevidsthed. Martinus gav dog selv udtryk for, at han ikke følte sig tiltrukket af den ortodokse kristendom.

Den katolske kirke

Den katolske kirkes oprindelse kan spores tilbage til omkring år 200 e.Kr. Indtil da havde kristendommen været præget af de førnævnte grupper, men en biskop ved navn Irenæus skabte et hierarki med tre rangklasser: biskopper, præster og diakoner. De blev betragtet som vogtere af den "sande tro" og afviste andre opfattelser som kætterske. Irenæus og hans støtter hævdede, at denne kirke skulle være katolsk (universel), og enhver, som drog dette i tvivl, blev udstødt og forfulgt.

Den romerske kejser Konstatin accepterede i 313 kristendommen. Den senere kejser Theodosius indførte den i Romerriget i 391 som eneste tilladte religion, og der blev derved sat militær støtte og magt bag den katolske kirke.

For helt at forstå hvad der skete i Sydeuropa i den tidlige middelalder, må man se på det vestromerske rige. Det oplevede en delvis opløsning i tidsrummet mellem år 400 og år 1100. Koldere klima, inflation, et faldende befolkningstal og de såkaldte folkevandringer nordfra med deres overfald og plyndringer resulterede i, at det vestromerske rige blev løbet over ende. I denne usikre tid stod den katolske kirke som en samlende kraft i samfundet, og den indledte en kamp for at manifestere sig tydeligere. Den udviklede mere pomp og pragt, og kirkens mænd gled gradvist

ind i det politiske liv i alliance med konger og andre magthavere. De samlede ligeledes formuer, som blev givet til dem af troende, som mente, at deres nærhed med Gud blev forbedret på denne måde, samt ved de såkaldte afladsbreve. De kunne købes af mennesker, som ville opnå tilgivelse af synder, de havde begået. I denne proces bevægede kirken sig væk fra Jesu eksempel med sandhed, ydmyghed og nøjsomhed, som blev praktiseret af gnostikerne (ca. år 100 f.Kr. – 300 e.Kr.), manikæerne (ca. år 216 - 276), bogomilerne (ca. år 900 – 1400) og valdenserne (ca. år 1170 til nutiden). Mere kendt er Frans af Assisi, som senere fulgte den samme ydmyge tradition. Hans lære førte til oprettelse af franciskanerordenen, som blev tolereret og senere indlemmet i den katolske kirke.

En del af datidens religiøse bevægelser var kritiske over for den katolske kirke, hvis ledelse havde mistet interessen for menneskets indre søgen og udvikling som mål for det religiøse liv. Historikere er enige om, at livet i denne kirke var præget af et stærkt ønske om kontrol, og af et liv i materiel overflod og moralsk fordærv. Lydighed over for ledelsen stod som en af de mest centrale regler, og det er et spørgsmål, om det har ændret sig væsentligt op til nutiden.

Denne monopolisering af forholdet til Gud, som den katolske kirke stod for, udmundede i inkquisitionen, som primært blev startet for at bekæmpe og udrydde katharerne. Katharerne var på grund af deres sande og næstekærlige optræden afholdt af høj og lav i de omkringliggende samfund og nød beskyttelse langt op i samfundshierarkiet. Deres optræden bevirkede, at de fik tilhængere og sympatisører i stort antal, og de blev derved en trussel for den ortodokse kirke. Pavelige udsendinge vendte hjem med rapporter om, at kirker i Sydfrankrig forfaldt og blev overtaget af katharer, og at befolk-

ningen lyttede interesseret til deres prædikener.

Den katolske kirke ønskede at have monopol på "frelsen" (at komme i himlen) via sakramenterne (dåb, konfirmation, skrifte, ægteskab og præstevielser), og de fleste af dem, som stod uden for den ortodokse kirke, var overbevist om, at frelsen gik igennem et nøjsomt, sandt og opofrende liv i kærlighed og hjælp-somhed overfor deres næste med Jesus som forbillede. Forskellene mellem de to kristendomsopfattelser var til at få øje på. Der blev i den katolske kirke ikke set meget på pavernes eller de gejstliges indre moral, da en hel del af dem direkte var storforbrydere. Der blev modsat blandt katharerne udelukkende lagt vægt på den indre etiske renhed.

Denne udvikling peger ind i, at der i alle religioner eksisterer to poler: den indre udvikling og det ydre embedes funktion. Hvor der er harmoni imellem disse to områder, resulterer det i religiøs sundhed, og hvor der er konflikt, fører det til stagnation, langsom stivnen og rigiditet.

Da roen omkring år 1100 begyndte at sænke sig efter Romerrigets krise, begyndte en religiøs opblomstring at dukke op og interessen for at besøge hellige steder steg. Pilgrimsrejser til helgeners grave blev almindeligt, og endnu senere startede det første korstog til Jerusalem.

De ledende kræfter i den katolske kirke indså, at hvis "frelsen" blev gjort uafhængig af sakramenterne, så ville den miste sit monopol, hvilket medvirkede til, at kirken systematisk begyndte at forfølge primært katharerne men også andre trosretninger. Kirken mente, at den havde mistet indflydelse til katharerne, og den mente, at når den havde holdt sammen på befolkningen i den mørke periode på ca. 600 år, måtte den have absolut autoritet overfor katharerkirken, som stort set havde fortrængt romerkirken i de områder, hvor den var mest udbredt.

Inkvisitionen

I år 1178 gav pave Alexander III en af sine kardinaler – Pierre de St. Chrysogone – den opgave, at han med en gruppe præster skulle begive sig til Norditalien og specielt til Toulouse i Sydfrankrig, som var centrum for katharerne, for at vende befolkningens sympati mod den katolske kirke. Han forsøgte at true en gruppe kathariske biskopper til at konvertere til den ortodokse kirke, men det mislykkedes. Året efter blev der i en kirkeforsamling vedtaget, at katharer skulle behandles som landevejsrøvere, samtidigt med at højtstående offentlighedspersoner, som støttede katharerne, blev bandlyst. På den måde startede – i 1181 – det første korstog mod katharerne, og de katolske tropper begyndte at brænde byer og myrde befolkningen. Korsfarerne gik brutalt til værks og fik af paven syndsforladelse for deres gerninger. Mange kathariske borgere blev stillet overfor valget mellem at konvertere til katolicismen eller blive brændt, og det store flertal valgte det sidste.

Dette var kun begyndelsen. I år 1184 gav pave Lucius III ved et koncil i Verona biskopperne besked på, hvorledes de skulle starte en inkvisitorisk fremgangsmåde overfor katharerne og deres sympatisører. Hvis ikke adlen ville deltage aktivt i denne proces, ville de selv blive bandlyst.

Det andet korstog blev iværksat i år 1209 af pave Innocent III. Korsfarerne fik besked på at afsøge byer, landsbyer, skove og grotter. Katharer blev arresteret og brændt i hundredvis, når de nægtede at afsværge deres tro. I nogle tilfælde blev der nedsat en inkvisitionskommission, som først forhørte de dømte. Forhørslederne var dog så godt forberedt på at lede forhørene, så de forhørte ikke havde nogen chance for at slippe for at blive dømt.

Den franske konge Ludvig IX befalede i 1229, at alle adelsmænd i

Sydfrankrig skulle eftersøge og udlevere katharer til biskopperne, og de, som pågreb katharer, ville blive belønnet.

De katharer, der endnu ikke var blevet dræbt, søgte væk fra de store byer til skove og grotter, hvor chancen for at blive pågrebet var mindre. De søgte også mod borgen Montségur i den franske del af Pyrenæerne. Borgen, som var opført af katharer, lå strategisk på en kæmpe stor klippe og ville være svær at indtage for eventuelle fjender. Borgen blev belejret af korsriddere fra maj 1243 til 16 marts 1244. Denne dag overgav de tilbageværende 205 katharer sig og gik, med deres biskopper i spidsen, syngende ind i det bål, der var tændt ved bjergets fod, uden at frasi sig deres tro.

Efterhånden som flere blev dræbt, tyndede det ud i antallet af katharer. Men de, som blev fundet, blev nådesløst dræbt, og almindelige borgere, som husede eller beskyttede dem, fik samme behandling. Der var endvidere eksempler på, at døde mennesker, som tidligere havde hjulpet katharerne, fik gravet deres lig op, så knoglerne kunne blive brændt.

Denne meget hårde og voldsomme fremfærd fra den katolske kirke og adlen, som den allierede sig med, mødte modstand hos den almene befolkning, og flere steder kom det til oprør imod inkvisitorerne. Fra 1321 til 1330 blev de sidste katharer dømt og dræbt, og efter den tid forsvandt de sidste spor af dem.

Nogle århundreder senere, efter reformationen, dukkede der hurtigt protestantiske menigheder op på de steder, hvor der havde levet flest katharer. Et tilfælde? – næppe.

Sakramenternes betydning

En af de mest kendte kritikere før Martin Luther var Jan Hus, som blev dømt som kætter og brændt på bålet i 1415. Hans argumenter mod den katolske kirke byggede på, at han mente, at forkyndelse af evangelier-

ne skulle være fri og foregå på lokalsprog i stedet for på latin, samt at kirken ledelse burde leve et mere nøjsomt liv. Tiden var åbenbart ikke moden til at tage det opgør, som kom ca. 100 år senere, da Martin Luther opslug sine 95 teser på kirkedøren i Wittenberg.

Martin Luther fandt ikke fornuft i dogmet “Udenfor kirken er der ingen frelse”, hvilket blev vedtaget i koncilet (kirkeforsamling) i Firenze (1438-45). Et resultat af koncilet blev en bulle (et officielt brev) som lød:

“Den hellige romerske kirke, grundlagt af vor Herre og Forlørsers ord, ... tror fuldt og fast på, bekender og forkynder, at ingen uden for den katolske kirke – hverken en hedning eller jøde eller vantro eller en, der udskiller sig fra kirken, kan blive delagtige i det evige liv, men vil komme i den evige ild, som er bestemt for Djævlens og hans engle, medmindre han tilslutter sig den (kirken) før døden.”

Martinus skriver i *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 55 følgende om dåben og nadverens betydning for de tidlige tiders kristne.

“Som vi tidligere har nævnt, har dåb og nadver været overordentlige uundværlige støttepunkter for væsenernes livsopfattelse på dette deres endnu uintellektuelle og primitive udviklingsstadium. Da væsenene var suggererede i troen på, at deres jordiske fysiske liv, de oplevede, var deres absolut eneste liv på det fysiske plan, og de samtidig fik at vide, at de måtte have “syndernes forladelse”, inden dette deres fysiske jordiske liv ved døden var forbi, kunne dette godt hos menneskene give anledning til forfærdelige samvittighedskvaler og dødsfrygt, eftersom helvede jo var straffen for synderne, de havde

Jan Hus kastes på kætterbålet i 1415 (Spiezer Chronik, 1485)
Hus prædikede på tjekkisk i stedet for på latin, og han var en afholdt prædikant ikke blot i universitetsmiljøet, men også i den almindelige befolkning. Han prædikede imod afladshandel og kirkeligt magtmisbrug.
[Foto: Wikimedia Commons]

begået. Disse mennesker kunne kun bringes ud af denne deres be-
trængte sjælelige tilstand og døds-
frygt på en bestemt måde, nemlig
ved de hellige sakramenter. Men-
neskene var jo blevet kristne ved
deres dåb. Og ved nadveren kunne
de altså, hvis de angrede deres
synder, få dem forladt og dermed
få deres sinds- eller sjælelige lige-
vægt tilbage, ligesom deres
dødsfrygt også formindskedes,
eftersom de nu havde fået synder-
nes forladelse og ikke mere true-
des af nogen helvedes pine efter
døden.

Man kan synes, at alt dette var
noget i retning af bedrageri, men
disse handlinger var ikke desto
mindre lige det modsatte. De var
livsvigtige lægemidler over for de
sjælelige lidelser, angst og døds-

frygt for et helvede med en evig
ild, som de lærte, var en vred
guddoms straf over for alle de
mennesker, der syndede og ikke
kunne overholde de foreskrevne
kristne morallove. Hvordan skulle
man ellers kunne hjælpe disse
mennesker i deres forfærdelige
sjælekvide?"

Det er ikke mærkeligt, at den almene
borger, der ikke selv var i stand til at
forstå disse forhold, derfor, i frygt,
valgte et tilhørsforhold til den romer-
ske kirke.

Martin Luthers opgør med den
katolske kirke endte jo som bekendt
med Reformationen i 1517, hvilket
bevirkede, at der i danske kirker blev
prædiktet på dansk og ikke latin fra
1536, og at den første dansksprogede
bibel blev udgivet i 1550.

Nyere religiøse strømninger

Rosenkreuzernes oprindelse kan
spores tilbage til tiden omkring re-
formationen i 1517. Deres gudsop-
fattelse har mange paralleller til
gnostikernes og katharernes, så det
er for mig nærliggende at tænke, at
der nok er en del katharer, som se-
nere er inkarneret som rosenkreuze-
re. Rudolf Steiner har skrevet, at
der fra rosenkreuzerne senere in-
karnerede mennesker, som fik deres
virke i den antroposofiske og teoso-
fiske bevægelse. Da Steiner ikke
havde dybere kendskab til *Det Tre-
die Testamente*, har han ikke nævnt
det, men efter min opfattelse vil det
være logisk at antage, at der også
vil være mennesker, der har fundet
interesse i Martinus' åndsviden-
skab.

Denne, ret voldsomme, beretning
om den tidlige romerske kirkes
udvikling, viser det bemærkelses-
værdige i, at det som burde være
dens egentlige formål – at prædike
og praktisere tolerance, næstekærlig-
hed og tilgivelse – det stod den ikke
selv inde for. Det blev i højere grad
praktiseret i frie selvstændige tros-
samfund.

I denne forbindelse vil det være
relevant at beskrive, hvordan
Martinus analyserer magt og
retfærdighed. Han beskriver yderpo-
lerne "magten" og "retten", om mag-
ten har retten, eller om det er retten,
der har magten. Det sidste er tegn på,
at det er retfærdigheden, der har
overtaget, hvilket man ikke kan sige
om den katolske kirkes måde at
varetage ansvaret for kristendommen
på.

Martinus skriver i *Menneskehe-
dens skæbne*, kapitel 43:

"Men da de stærkeste individer
ikke altid er de mest retfærdige
eller moralske, men ofte de mest
egoistiske, bliver det magten og
ikke retten, der er den regerende
faktor. Dette riges "indbyggere",
hvilket altså vil sige nationerne

eller staterne, kan derfor skalte og valte, alt eftersom de har magt til.”

Selv om dette citat drejer sig om stater og nationer, kan det efter min mening også overføres til kirkelige og trosmæssige organisationer.

Det forklarer baggrunden for den vestromerske kirkes fremfærd i middelalderen, og at det var de mest udviklede mennesker, der interesserede sig mest for de dybeste sandheder i Jesu lære, og de mindst udviklede som var tiltrukket af den materielle magt, der kunne udledes gennem et virke i store dele af den katolske kirke. Historikere er i alle tilfælde enige om, at livet i denne kirke var præget af dårlig moral, hvilket også motiverede kritikere som Jan Hus og Martin Luther.

Det store spørgsmål er, om det kunne være anderledes, da den store del af befolkningen ikke var på niveau med Jesu fornyelse af kristendommen. Den brede befolkning var uoplyst og ikke moden til selv af forstå dette budskab, men havde brug for en kirke, som skabte rammen om den trosevne, som Martinus beskriver ligger dybt i den del af menneskeheden, som ikke var kommet så langt i udvikling, at de havde forladt flokmentaliteten. Som Martinus beskrev det, er vi mennesker ikke lige udviklede. Der er stor forskel fra de mindst til de mest udviklede. Der har, og vil være, en forskellig opfattelse af Gud i verdenssamfundet indtil *Det Tredie Testamente* bliver udbredt i verden. De mest primitive vil ofte være mest interesserede i magten, i stedet for at interessere sig for retten, som ofte bliver prioriteret højest af den mest modne og intelligente gruppe. Det har igennem historien været sådan, at de mennesker, der fulgte den fortolkning af kristendommen, som har været tættest på Guds ord, har været forfulgte af deres samtid. Gnostikerne og de tidlige kristne blev forfulgt, og senere blev katha-

terne det. Rosenkreuzerne levede i diskretion, men de tidlige frimurerloger holdt deres viden i absolut hemmelighed. Den teosofiske og antroposofiske bevægelse har kunnet leve nogenlunde fredeligt, dog blev en central bygning for den antroposofiske bevægelse – Goetheanum – nedbrændt i 1922, formentlig af nazister.

Martinus ventede også med at offentliggøre hovedtitlen “Det Tredie Testamente” til sent i sin levetid, måske for ikke at komme i konflikt med blasfemiparagraffen i den danske lovgivning.

Martinus udtalte til et rådsmøde den 9. september 1980 følgende:

“Fordi det er kommet til mig, at jeg skal fortælle nu, at det er Det Tredie Testamente, at det er Talsmanden Den Hellige Ånd. Jeg var ikke så meget indstillet på at sige det, fordi – men det skal jeg, det har jeg gjort. Og det kan nok skræmme adskillige, – men det er der ikke noget at gøre ved. Det har jeg også skrevet. Det vil nok skabe – så stor, så det kunne blive til en korsfæstelse af mig, hvis ikke Gud havde en anden plan med mig. Men nu har Gud den plan, at jeg kan forsvinde. Men I andre kan godt komme ud for ubehageligheder. Men ikke så meget nu, senere hen, – det bliver andre mennesker siden hen, - når I er født igen. I slipper jo ikke med et liv. Nej, der er lang vej til det rigtige livshjemsted.”

Konklusion

Det er tydeligt, efter min mening, at interessen for kristendommen har været praktiseret i flere linjer. Den ene har primært interesseret sig for Jesu budskab, som klart er beskrevet i Bjergprædikenen, og senere videreført af bl.a. gnosticismen, katharismen, rosenkreuzismen, en række frikirker, teosofien, antroposofien og sidst Martinus.

Den anden linje er den katolske og den ortodokse kirke.

Når man ser Martinus’ værk i sammenhæng med udviklingen, mener jeg, at hans værk virker som en forlængelse af Jesu mission og dermed af den del af kristendommen, som en mindre del af menneskeheden har interesseret sig for. Denne “indre” del af kristendommen opfattede “frelsen” som en udviklingsvej, hvis mål var at stræbe efter af forbedre sig selv og leve et liv i næstekærlighed og tilgivelse. Den står i kontrast til den mekaniserede frelse, som tillod mennesker at leve som de havde lyst, bare de i sidste øjeblik angrede deres synder.

Da det var Martinus’ opgave at give den intellektuelle begrundelse for krisentendommen, har han med nøje retningslinjer til sin eftertid sikret sig, at hans Institut ville fortsætte det arbejde, han begyndte, på den måde Forsynet ønskede.

Ifølge Martinus’ eget syn på hvorledes hans egen “sag” skulle ledes, var det sådan, at han mente, at hans Institut ikke skulle have en overordnet organiserende rolle, men primært sørge for at holde hans værker originale og drive kursuscenteret i Klint. Den videre udbredelse af hans åndsvidenskab skulle drives af det frie initiativ, af mennesker som interesserede sig for hans analyser, og som selv ville oprette centre og derved arbejde for “sagen”.

Han understregede også, at man ikke kunne være medlem af hans “sag”. Hvis der var medlemskab, ville der nemt opstå det problem, at primitive kræfter ville få for stor indflydelse på *Det Tredie Testaments* udbredelse.

Hvis du har lyst til at læse om, hvilken betydning Martin Luthers reformation af den katolske kirke har haft, kan du læse om det i en artikel af Ingemar Fridell i Den ny Verdenskultur 2/2024.

Vi mennesker oplever og skaber verden gennem en dobbelt linse – vores fysiske sanser og vores åndelige indre blik. Vores åndelige sanser følger os altid, også den dag vi dør, mens det er gennem kroppens fysiske sanser, vi ser, hører, føler, smager og lugter livet lige her og nu

Engle og skytsengle

Catharina Kusk

Engle og skytsengle oplever kun gennem åndelige sanser og uden en fysisk krop. Som Guds sanseredskaber og budbringere er de vores usynlige hjælpere, der lytter til vores bønner, vejleder os og bringer os kærlige beskeder fra Gud. De er som et bindeled mellem os og det guddommelige.

Jo mere vi mennesker taler sammen, desto bedre kommer vi til at kende hinanden. Vi bliver hinandens fortrolige. Sådan er det også med Gud. Jo mere vi taler med Gud, desto mere fortrolige bliver vi med Gud.

Men menneskeheden befinder sig i en periode, hvor vi er kommet bort fra det at tale med Gud om alt. Derfor er engle det nødvendige bindeled, for de bringer vores ønsker og bønner videre til Gud, og de giver os beskeder fra Gud fx gennem drømme eller inspiration til handling.

“Uden disse Væsener vilde enhver Form for intim Henvendelse til Forsynet eller Guddommen være ganske omsonst, da dette eller denne i saa Tilfælde vilde være uden de Sanseredskaber, i Kraft af

hvilke den nævnte Korrespondance kunde opleves. Men takket være disse Væseners Eksistens, kan den intime Henvendelse til Guddommen finde Sted og efterhaanden gøre det levende Væsen eller Gudesønnen mere og mere fortrolig med Faderen.” (Martinus, *Livets Bog III*, stk. 757)

Ofte føler vi os alene eller overvældet, men vi står aldrig helt uden hjælp. Vi skal blot bede om den. Hjælpen er tilgængelig for alle – uanset tro, handlinger, overbevisnin-

ger eller religiøst tilhørsforhold. Vi er sikre på at få hjælp, selv om den ofte kommer i former, vi ikke havde forventet – det er vores egne begrænsninger, der gør os blinde for den. Et eksempel kan være, at du har behov for en ny bil, men kan ikke finde den “rigtige” og måske heller ikke har råd lige nu. Tiden går og pludselig bliver din bil totalskadet, så du bliver tvunget til at anskaffe dig en ny, og på den måde fik du den nye bil, du ønskede dig.

Der bliver altså hele tiden våget over os, og hjælpen er klar, hvis vi vil have den (Martinus, *Livets Bog VI*, stk. 2394). Vi skal bare bede om den, og det kan ske enten bevidst eller ubevidst. Når du beder om hjælp, så er du jo bevidst om, at du har brug for hjælp til et eller andet bestemt. Ønsket om hjælp behøver ikke formuleres gennem ord, det kan udtrykkes som et indre råb om støtte, et angstskrig som kommer helt ubevidst – for alle levende væsner. Dyr, der er ved at blive bytte for et andet dyr eller et menneske, er jo ikke bevidst om at bede, så det skriger, og skriget bliver hørt som en bøn – et råb om hjælp. Måske dør dyret alligevel, men det får hjælp til at gå igennem den videre proces.

Ikke alt, hvad vi beder om, kan gå i opfyldelse; for eksempel kan vi ikke ændre fortiden. Når noget er sket, kan vi ikke spole tiden tilbage og lade som om, det ikke er sket. Et trafikuheld har fundet sted, og det er ikke muligt at lade det være usket – et ord der er sagt kan ikke trækkes tilbage – et dyr der har mistet livet, kan ikke vækkes til live. Men hjælp og lindring er stadig mulig, for selv når vi står over for uigenkaldelige konsekvenser, er der åndelig støtte til at bearbejde, hele og hjælpe os videre, uanset om det er gennem livets små eller større udfordringer, dødens overgang eller den sjælelige renselse, vi møder efter livet.

Mens der er mange forskellige engle omkring os hele tiden, så er

Ofte føler vi os alene eller overvældet, men vi står aldrig helt uden hjælp. Vi skal blot bede om den

skytsengle de samme gennem hele tiden. De er tættere på os end englener, og de overvåger os gennem hele livet – lige fra fødsel til død og gennem dødsriget. Måske kender du din skytsengel/dine skytsengle fra dit liv på Jorden eller et af dine tidligere liv: “Mennesker med ønskedrømme om, at hjælpe ulykkeligt stillede væsener – kommer her på det åndelige plan til at opleve deres ønskedrømmes opfyldelse som skytsengle” (Martinus, *Vejen til Paradis*, kap. 52) – men blandt skytsengle er også højere udviklede væsner eller væsner, der kan hjælpe med netop den ønskede opgave.

Skytsengle hjælper os gennem kriser i livet, de hjælper os ind i og gennem skærsilden i døden:

“Men her er alle garanteret hjælp fra skytsenglene, lige så snart de selv føler sig ulykkelige og ønsker hjælp. Der er således, som også før nævnt, absolut intet som helst væsen, der kommer til at miste sin paradisooplevelse i den åndelige verden imellem sine fysiske jordliv.” (Martinus, *Vejen til Paradis*, kap. 35).

Filminstruktør Orson Welles citat – “Vi bliver født alene, vi lever alene,

og vi dør alene” – passer ikke med virkeligheden. Vi er aldrig alene – heller ikke i døden. Der vil altid være masser af åndelige væsner omkring os, klar til at hjælpe.

Når vi beder om hjælp, skal vi også være modtagelige og villige til at tage imod den. Det er jo ikke i orden at bede om hjælp og så ikke tage imod den hjælp, der kommer. Det er jo heller ikke i orden at bede sin veninde om at ringe og så ikke tage telefonen, når hun ringer. Vi skal også altid huske at have respekt for karmaens rolle. Det er jo ikke alt, vi ønsker os, der vil være godt for os. Måske er noget meget bedre og mere lykkebringende på vej til os, og så er det jo synd at ende med det næstbedste, fordi det var det eneste, vi kunne forestille os.

I *Livets Bog III*, stk. 757 står:

“Alle naturlige eller normale Bønner bliver bønhoorte, men ikke altid saaledes som den bedende selv ønsker det, men derimod som Gud ønsker det, hvilket igen vil sige: paa den Maade der i Længden bliver til størst Velsignelse for den bedende selv, ganske uafhængigt af, hvad han saa end selv maatte tænke eller mene om denne Bønhoerelse i Øjeblikket.”

Menneskene er i en tid, hvor vi har adskilt os fra Gud og tror, at vi skal bære alting alene. Men vi er langt mere end vores krop. Vi har en krop, men vi er ikke vores krop. Vi er et evigt åndeligt væsen, der har en krop og oplever verden gennem kroppen. Når vi begynder at se os selv som en del af dette kærlige univers, og når vi arbejder sammen med de åndelige hjælpere og åbner os for den hjælp, der altid er til rådighed, vil vi aldrig længere føle os alene. I stedet vil vi vide, at der altid er en vej frem, og at vi – sammen med hele menneskeheden – har adgang til en kærlighed og støtte, hvor alt er muligt.

Der har været drøftet,
om *Det Tredie Testamente*
er et helligt værk.
Nogle anser det for helligt,
andre gør ikke

Det “hellige” – eller sandheden om Gud

Men burde vi ikke, inden vi begynder at debattere, først og fremmest finde ud af, hvad ordet *hellig* egentlig betyder? Skal vi ikke, før vi fremfører vores egne fortolkninger, foretage en analyse, så vi ved, hvad begrebet *hellig* dækker over, og på det grundlag tage stilling til, hvad der er helligt, og hvad der ikke er?

Vi kan starte med et kort uddrag fra *Wikipedia* og se, hvilken betydning ordet almindeligvis tillægges i dag:

“Hellig betyder oprindeligt ‘ukrænkelig’, ‘fredlyst’, ‘som ikke må skades’, og i moderne betydning ‘som anses for at stå i nær

forbindelse med det guddommelige og derfor behandles med religiøs ærbødighed’, både om konkrete og abstrakte fænomener.

Et begreb svarende til ‘hellig’ forekommer i de fleste, hvis ikke alle, religioner. Hvad der betegnes eller opfattes som helligt kan variere. Det polynesiske ord *tabu* henviser til genstande og steder, som deres religion betragter som hellige, og som derfor kun må berøres på en særlig måde.

Kristendommen overtog begrebet fra jødedommen, og ‘hellig’ omtales flere steder i Det Gamle Testamente. Det har været

Af Christer
Malmström

I kulturerne findes en mangfoldighed af symboler for det hellige. Med *Det Tredie Testamente* er begrebet nu højintellektuelt forklaret
Kalkmaleri i kuplen af dåbskapellet, Žiža kloster
[Foto: Wikimedia Commons]

omstridt, hvorvidt det ‘hellige’, som nævnes i GT, skal opfattes som en magt eller som *synonymt* med ‘guddommelig’; for jøder og kristne er det uanset hvad et epitete for Gud.

Det, der tilhører Gud, helligdomme som Jerusalems tempel, og som er kommet fra Gud, såsom Moseloven, er en del af det hellige og er derfor ukrænkeligt. Det hellige må derfor ikke berøres af mennesker med mindre de først har rensset sig rituelt, indviet sig eller på anden måde ‘helliget sig’, hvilket for de abrahamitiske religioner handler om en moralsk

integritet frem for en konkret renselse. Det betragtes som en stor synd og en alvorlig forbrydelse at vanhellige det hellige ved at besmitte det eller på anden måde krænke dets integritet.

Jahves hellighed er hans vigtigste kendetegn. Derfor ligger det i selve navnet, at Helligånden er en manifestation og en åbenbaring af Gud. Engle har samme rolle som Helligånden: Fordi Gud er så hellig og ikke kan komme i nærheden af det urene, fungerer englene som mellemmand mellem Gud og mennesker.” (sv. wikipedia.org/wiki/Helig)

Bibelen, Koranen og andre “hellige bøger” handler ganske vist om ... sandheden om Gud”. Men de er tilpasset modtageligheden hos datidens mennesker og indeholder også misforståede opfattelser af Gud og det guddommelige. Det “hellige” indhold i disse bøger er derfor blandet med noget, der ikke er “helligt”. Det forunderlige er nu, at det først med *Det Tredie Testamente* er muligt nøjagtigt at se, hvad der er helligt, og hvad der ikke er helligt i de “hellige bøger”, der er gået forud for *Det Tredie Testamente*. Hver af bøgerne var den mest fuldkomne, den mest “hellige”, da den blev præsenteret for de

mennesker, det folk og den tid, den var tiltænkt. Det er dog først nu med *Det Tredie Testamente*, at vi har fået et helhedsbillede af Gud.

Den opfattelse af "hellig", der ifølge *Wikipedia* er identisk med, hvad der "anses for at stå i nær forbindelse med det guddommelige", er i virkeligheden i god overensstemmelse med opfattelsen af det hellige i *Det Tredie Testamente*, idet den "hellige ånd" her netop karakteriseres som *hellig*, fordi den er identisk med Guds bevidsthed:

I *Det Tredie Testamente* har ordet hellig altid med Gud at gøre. Med Guds tanker, den hellige ånd, som er lig med livets love, universets love, lig med logik og kærlighed. Hellig bliver derfor her lig med den absolutte sandhed om Gud. Alt, hvad der har med sandheden om Gud at gøre, er helligt

"... Ja, er det ikke netop den såkaldte 'hellige ånd', der igen i virkeligheden er det samme som 'Guds bevidsthed'". (Martinus, "At være ét med Faderen")

Denne bevidsthed, eller "hellige ånd", er på sin side

"det samme som det allerhøjeste livssyn eller den allerhøjeste viden om Gud og dermed om verdensstrukturen eller livets love." (Martinus, "Alt er såre godt")

I *Det Tredie Testamente* har ordet *hellig* altid med Gud at gøre. Med Guds tanker, den hellige ånd, som er lig med livets love, universets love, lig med logik og kærlighed. *Hellig* bliver derfor her lig med den absolutte *sandhed* om Gud. Alt, hvad der har med sandheden om Gud at gøre, er helligt.

Idet Bibelen, Koranen og andre "hellige bøger" netop handler om sandheden om Gud på en måde, der er tilpasset modtageligheden hos de mennesker, bøgerne er skrevet for, er disse bøger hellige i samme grad som de formidler sandheden om Gud. For selvom de er opblandet med menneskers egne meninger og opfattelser, indeholder de dog en kerne af sandhed, og det er denne kerne, der berettiger betegnelsen "hellige bøger".

Ordet hellig anvendes dog også til at beskrive fænomener, der ikke er forbundet med Gud, og som hverken er logiske eller kærlige. Som når man for eksempel anvender betegnelsen "...hellig" på en utroværdig måde i forbindelse med udtryk som "...hellig vrede" og "...hellige relikvier". Det første udtryk har hverken med Gud at gøre eller med logik og kærlighed, tværtimod. Det andet udtryk har heller ikke med Gud at gøre og minder mest om afgudsdyrkelse. Ingen af disse udtryk giver kundskab om Guds tanker og af den

grund heller ikke om logik og kærlighed.

Hvad da med *Det Tredie Testamente* – er det sandheden om Gud? Er det ikke sandheden om Guds tanker og livets love fremlagt gennem logiske analyser, der altid i sit slutfacit viser, at alt er kærlighed? Fin-des der nogen bog i dag, der indeholder større sandhed om Gud, Guds tanker og livets love end *Det Tredie Testamente*? Er der nogen bog, der er mere logisk, eller som på samme måde påviser, at alt er *kærlighed* i sit slutfacit?

For nutidens mennesker kan vi uden tvivl konstatere, at *Det Tredie Testamente* er den bog, der klarest og mest fuldstændigt giver os et helhedsbillede af Gud, Guds tanker og universets grundlæggende principper. Den viser os ikke alt, men så meget som vi behøver for selv at begynde at leve efter disse love for med tiden selv at erfare mere af sandheden.

Så vidt jeg kan se, er Martinus' *Det Tredie Testamente* den absolut helligste bog, vi har i dag. Den viser os netop så meget af sandheden om Gud, som menneskerne har brug for på det stadie, de nu er nået til, hvor de langsomt begynder at kunne "tåle hele sandheden". Det er først med *Det Tredie Testamente*, at vi får "hele sandheden" formidlet rent og uforfalsket, og dermed den viden vi har brug for, for til sidst selv at blive fuldkomne mennesker i "Guds billede", der handler i overensstemmelse med Guds tanker og verdensaltets principper.

*Christer Malmström, Viken marts 2024.
Oversat fra svensk af Jes Arbov.*

Den hellige ånd og livets oplevelse

Da ånd er det samme som bevidsthed,
og bevidsthed igen er det samme
som fornemmelsen eller oplevelsen af livet,
bliver “den hellige ånd” således det samme
som “den hellige oplevelse af livet”.

Da “hellig” er udtryk for modsætningen til
ufuldkommenhed, falskhed, urenhed
og lignende, vil “den hellige oplevelse
af livet” igen være det samme som “den
uforfalskede, rene oplevelse af livet”.

Og da det højeste udtryk for en sådan
oplevelse kun kan udtrykkes
gennem det guddommelige ord:
“Alt er såre godt”, vil “den hellige ånd”
være det samme som livets oplevelse
fra tilværelsens højeste udsyn
og dermed i kontakt med den evige Fader.

(Martinus, *Menneskehedens skæbne*, kap. 8)

Der er goder nok til alle på vores klode

Det er tydeligt for enhver, at værdierne er ulige fordelt. Mennesker lever i overflod, men kan alligevel ikke få nok i det, som de har. Andre lever i små kår og vil trods det og med glæde gerne dele ud af, hvad de har tilovers. Du kan her læse om, hvad åndsvidenskaben beskriver er årsagen til denne forskellighed og om den opløftende udvikling, der nu tegner sig i en begyndende epoke her på kloden

Af Jens Erik Johansen

småbogen *Kulturens Skabelse*, som du her i artiklen vil få præsenteret gennem udvalgte udsnit. Martinus skrev den først som artikelserie i tidsskriftet *Kosmos* i 1954, og den blev udgivet som bog i 1965.

Lavintellektualitetens epoke

Det er en udbredt forståelse og logik, at det gælder om at sikre sig ejendomsret over værdierne, gerne på bekostning af andre. Så har man nemlig sikret sig overlevelse og magt og man kan beskytte sig selv og sine nærmeste. Til dette skriver Martinus:

“Det er denne “djævlbevidsthed”, denne på magten mere end på retten baserede jordmenneskelige almentilstand, denne den ufærdige side i den jordmenneskelige psyke, der ligger til grund for den samlede jordmenneskeheds ulykkelige skæbne, dens dommedag eller ragnarok. Det er denne mentale tilstand, der skaber dens undertrykkere og undertrykte, dens altbeherskende ulige fordeling af livsgoderne, så millioner og atter millioner dør af sult, armod, nød og elendighed, mens andre millioner dør af frådseri, ødselhed og dovenskab. Millioner af mennesker kan ikke få så meget arbejde, at de kan tjene til det daglige brød, mens andre har adgang til at “tjene” tusinder og atter tusinder af gange mere end det, der er nødvendigt for disse væseners daglige normale livsbehov. Den moderne verdenskultur såvel som hvert enkelt jordmenneskes skæbne er mere eller mindre dikteret af denne djævlbevidsthed eller magtfølelse uden retsfølelse. Det er ikke så mærkeligt, at alle måtte komme i krig med alle. (*Kulturens Skabelse*, kap. 21)

“Har man tilstrækkelig magt, kan man tvinge sin næste i knæ. Har et folk ligeledes magt nok, kan det tvinge andre folk, diktere dem til underlegenhed, diktere deres lan-

Hvad er penge?

Vi er afhængige af at have penge for at kunne leve vores liv. Men hvad er penge for et fænomen? Umiddelbart er det jo et praktisk bytemiddel, samtidigt er det også blevet et gigantisk spekulationsobjekt – og dermed for nogen et mål i sig selv. Hvis ikke man har penge nok, må man stifte gæld. Alverdens gæld overstiger nu i enorm grad mængden af reelle penge, det er en uholdbar situation.

Martinus har en klar analyse af, hvad der er på spil mellem os mennesker. Han forklarer, at vi historisk set

har været os selv nærmest i ‘Primitivitetens epoke’, hvor instinkt og dyrisk selvopretholdelsesdrift prægede væsenernes handlinger. Og hvilken positiv retning, som vi er ved at tage med hensyn til, at alle kan få deres behov opfyldt. Det er nemlig en døende lavintellektuel verdenskultur, som vi er vidne til og som nu med vores stigende intelligensevne erstattes af en ny omsorgsfuld samlevsform.

Han fremlægger dette gennem hele sit værk. Det bliver eksempelvis udførligt beskrevet i sidste del af

degrænse, diktere deres handelspriser, diktere deres militærvæsen etc. Og det må da blive en ligeledes håndgribelig fysisk kendsgerning, at den der ingen magt har, har meget vanskeligt ved at få ret. Det gælder nationer og stater såvel som enkeltpersoner.” (Ibid. kap. 24)

Økonomisk overmagt er camoufleret, men helt lovligt røveri

Martinus fremhæver, at ansvaret for den ulige fordeling ikke specifikt bæres af forretningsfolk, da vi historisk set er helt fælles om at have formet det sådan ud fra vores mentalitet. Han vil blot gerne vise, at de pengestærkes udplyndring af andre ikke kan medvirke til at skabe en sund fordeling af vores rigelige fælles værdier her på kloden, snarere tværtimod:

“Denne form ser meget human og naturlig ud, men er ikke desto mindre en magtudfoldelse, der både ruinerer, skaber fallit, nød og elendighed på den ene side og overflod og frådseri på den anden side. Men dette er endnu i samklang med god tone, skik og brug eller den moderne kulturs moral. I denne magttilegnelse er våbnet en så tilsyneladende uskyldig ting som “penge”, og den krigsmetode, i hvilken penge udgør det dødbringende våben, hedder “forretning”. Forretning er den moderne kulturs ny krigsskueplads. Her stjæles, røves og plyndres i stor udstrækning med både myndigheds og borgeres billigelse. Ja, dens udøvere bliver ligefrem beundret og hædret.” (Ibid. kap. 24)

Monopoler er et undertrykkende våben

Ejendomsret er så indgroet i vores fælles bevidsthed, at det for de fleste

er en selvfølge. Derfor er der bred accept af, at vi må betale andre for at modtage ressourcer, som dybest set er alle verdensborgeres fælles ejendom. For Martinus er monopoler komplet ulogisk:

“Ovennævnte kamp har ført til, at alt hvad der af naturgoderne overhovedet har kunnet monopoliseres som privatejendom ved hjælp af militærisk eller andre former for magtoverlegenhed, for længst er blevet monopoliseret.”

“Det eneste, der endnu er tilbage af naturgoderne, der ikke står opført i menneskehedens annaler som privatejendom, er sollyset og måneskinnet, luften og regnen.”

“Hvordan skal en verdensborger, der bliver født under sådanne betingelser, komme til at holde af de mennesker, der med støtte af autoriteter og myndigheder har magt og en indbildt ret til at monopolisere og udnytte andres ret til livet som privatejendom. (Ibid. kap. 27)

“Derfor eksisterer hele den ikke besiddende klasse, hvilket igen vil sige den største part af alverdens millioner af mennesker, endnu som trælle, fængslet i tvungne leveveje. De må sælge så og så mange timer af deres daglige liv til livsfornødenhedernes monopolhavere for sparsomt at kunne få mulighed for opretholdelsen af deres eget liv. Og således bliver den moderne kultur at ligne ved en eneste stor fangelejr, inden for hvilken den største part af alverdens mennesker er fængslet og må trælle for at opnå de vigtigste livsfornødenheder for derved i nogen grad at kunne beskytte sig imod nedværdigelsens og underkuelsens værste former for nød og elendighed.” (Ibid. kap. 28)

Både underklassen og overklassen er ufrie

Det er altså en selvfølge, at der med denne fordeling af goderne ikke kan blive fred her på jorden, men derimod kamp og krig mellem mennesker. Martinus understreger igen og igen, at det ikke kan bebrejdes hverken bestemte regeringer eller bestemte mennesker, at vi står i en sådan verdenssituation. Han forklarer, at det blot er et ganske naturligt stadium i den udviklingsproces, der skal føre os mennesker fra et ufærdigt stadium frem til at blive alkærlige:

“Grundet på dette forhold, at en del mennesker besidder livsgoderne som privatejendom og i kraft heraf kan tvinge de andre mennesker til at arbejde for sig, fordi de andre ikke har anden udvej, hvis de overhovedet vil leve, afføder denne overklasse om end ufrivilligt i denne underklassens mentalitet mere og mere begæret eller længslen efter at komme til at leve i overklassens miljø og økonomiske velvære. Denne længsel skaber en stærkt voksende tendens i underklassens mentalitet til oprustning imod og bekæmpelse af deres undertrykkere eller overklassen. Dette bringer denne overklasse eller de besiddende til mere og mere at være på vagt. Den skaber også oprustning til fordel for bevarelsen af de økonomiske goder og besiddelser, den har tilegnet sig, og den hermed forbundne mulighed for at tvinge de andre.” (Ibid. kap. 29)

Den beskrevne økonomiske krig mellem mennesker ser vi helt tilsvarende også mellem nationer. Martinus beskriver nemlig nationer som selvstændige væsner, der agerer ud fra den mentalitet, som dens indbyggere samlet set er opfyldt af:

“Og hermed er der således åbnet en permanent voksende krigsfront inden for enhver stats eget

daglige liv. Og det er i virkeligheden den samme krig, der gør sig gældende nationerne imellem. Nationerne eksisterer også som en slags overklasse og underklasse. De store og meget besiddende stater danner således overklassestater, der i kraft af deres store og overlegne militærvæsen kan monopolisere store områder af de for alverdens mennesker livsvigtige produkter eller naturgoder.” (Ibid. kap. 28)

Guldkalvsreligionen

Uanset om menneskeheden verden over vil erkende det eller ej, så forklarer Martinus, at vi helt overordnet er i en religiøs dyrkelse af penge, som er blevet et mål i sig selv og dermed den nuværende verdenskulturs tilbedelsesobjekt. Han henviser til, at de personer, der kan tilegne sig størst rigdom gennem monopolisering af de fælles værdier, står højest i det, som han betegner som en religion med tydelig reference til Det Gamle Testamente.

“Enhver krøsus er ypperstepræst i nævnte religion, ligesom børser og banker er denne religions fornemste templer eller helligdomme. Og nu har denne hedenske verdensreligion erobret den totale magt over menneskeheden. Den har bundet alle dens enkelte individer i fysiske og mentale slave-lænker. Overklassen såvel som underklassen er lænket til guldkalvens terræner, de undertrykte for at erhverve guld for i det hele taget at kunne eksistere, og overklassen eller magthaverne må erhverve guld for at kunne bevare deres besiddelser og forøge deres magt. Imens går det virkelige liv, den virkelige højere verden, de alle lever i, totalt uanset forbi dem.” (Ibid. kap. 31)

“Guldkalvsreligionen måtte således føre til den for længst bebude-

“ Nationerne eksisterer også som en slags overklasse og underklasse

Martinus

de dommedag eller det ragnarok, der under begrebet “moderne kultur” i en vis udstrækning har åbenbaret sig som en overdimensioneret intellektualisering af dødbringende selvskhed og urmenneskelige mordtendenser.” (Ibid. kap. 31)

Højintellektualitetens epoke

Martinus skriver på basis af sin selvoplevede indsigt i de kosmiske love om den forudsigelige og opløftende retning, vi som menneskehed er i gang med at tage. Han henviser til, at den tiltrængte udvikling beror på karma, som ganske enkelt er en naturlov. I kapitel 39 forklarer han, at de stater og personer, der lige for tiden har hårde skæbner, tidligere selv har bevirket den samme skæbne for andre nationer og væsener. Og at dem, der nu underminerer andres ret til livet, i virkeligheden er i gang med at stække eller fængsle deres egen vilje. Med andre ord vil enhver opleve noget ubehageligt og begrænsende, hvis man enten bevidst eller ubevidst gør noget ubehageligt mod andre. Snyder man eksempelvis andre, bliver man en dag selv snydt. Denne selvskabte konsekvens gælder dog kun så længe, at man nænner at gøre det. Og dermed kommer denne naturlov alle til gode:

“Men ud af disse viljestækninger og de heraf følgende ulykkelige skæbner opstår der i menneskene et begyndende talent for skabelsen af en livsændring, inden for hvilken man kommer mere og mere uden om de bevidsthedslag og tankearter, af hvilke de ulykkelige skæbner opstår. Man bliver således mere og mere forstående og venligtsindet over for sin næste. Denne ny væremåde er den begyndende virkelige menneske-mentalitet. Den bliver foreløbigt betegnet som “humanisme”. (Ibid, kap. 39)

“At den i sit slutfacit vil blive så afvigende eller forskellig fra den nu døende verdenskultur, at man kan udtrykke den som en helt “ny himmel” og en “ny jord, i hvilken retfærdighed bor”, bliver selvfølgelig, når man her ved den “ny himmel” forstår den almægtige visdom, der opstår ved den materialistiske videnskabs sammen-smeltning med åndsvidenskaben, og ved den “ny jord” forstår den materielle tilstands ændring til en sådan fuldkommenhed, at adkomsten til livets materielle goder ikke mere kan erhverves på grundlag af den mere begavedes udnyttelse af den mindre begavede, eller ved den stærkes udnyttelse af den mindre stærke. Ingen som helst kan leve på andres bekostning.” (Ibid. kap. 37)

Penge og valuta bliver overflødige

Vi er, ifølge Martinus, som menneskehed i fuld gang med at få et harmonisk verdensrige skabt, hvor alle mennesker er indbyggere, men stadig boende i forskellige lande med hver sit unikke særpræg. Gennem brug af vores frie vilje er vi ved at få udlevet de dyriske principper: Ejendomsbegær, havesyge, røveri, bedrageri, misundelse, skinsyge, had, mordtendenser og monopolisering. Dermed vil produktion kun

handle om at skabe det daglige livsfornødne behov i stedet for profit. Der bliver dermed ikke skabt overproduktion, som kloden ellers er tynget af for tiden. Når vores behov ikke længere skal være afhængig af handel eller forretning, bliver pengesystemet totalt overflødigt:

“Der bliver ikke nogen valutavanskeligheder, thi når den samlede menneskehed og ikke enkeltpersoner, aktieselskaber eller stater ejer jordens værdier eller materialer, bliver der ikke nogen at handle med. Forretningsverdenen forsvinder således ud af sagaen. Menneskeheden skal ikke mere købe materialerne hos monopoliserede besiddere eller indehavere af disse. Den skal ikke blive ved med at “købe” noget, der i forvejen i virkeligheden er dens ejendom, således som den nødvendigvis må i dag grundet på dens ufærdige udvikling og den heraf følgende manglende forståelse af selve livets struktur.” (Ibid. kap. 37)

Menneskelig frigørelse – der er nok til alle

“Den eneste værdi i verdensstaten bliver derefter den menneskelige arbejds- eller skabeevne. Den er det eneste, der kan forvandle jordens naturprodukter til nytte, glæde og velsignelse for menneskeheden.”

“Verdensstatens regerings formeste og vigtigste opgave bliver derfor dette, at garantere, at ethvert barn, der fødes, kommer ind i det manifestationsfelt, hvor det har sine evner og talenter og dermed her har sin lyst og længsel. Her vil verdensstatens myndigheder se det som absolut livsbetingende for opretholdelsen af samme stats fuldkommenhed, at det får den bedst mulige undervisning og uddannelse i nævnte felt. Der-

ved vil det blive i stand til at yde sit bedste eller allerhøjeste i samme manifestationsfelt for verdensstaten og medmenneskene. Livet kan således ikke i verdensstaten blive en trædemølle, der tvinger individet til dagligt at arbejde med noget, der ligger langt fra dets evner og særlige begavelse og derfor vil være langt fra det, der er dets naturlige livslyst og længsel.” (Ibid. kap. 37)

Maskiner og teknologi bliver udviklet med kun det ene formål at tjene fællesskabet. Der bliver derfor kun brug for en mindre gruppe af mennesker til at skabe de nødvendige produkter og disse mennesker har endda dette arbejde, som deres højeste ønske. Det betyder, at alle øvrige mennesker kan udfolde sig i det, som Martinus kalder for livets største kunstneriske skabelser: Litteratur, sang og musik, male- og billedhuggerkunst samt alle andre mulige forskønnende kunstarter. Ingen kan eller vil dermed komme til at snylte på staten eller deres medmennesker:

“Ethvert menneske vil derved komme til at føle stor glæde ved tilværelsen. Den gruppe, der skaber det manuelle behovs tilfredsstillelse, vil også kun bestå af mennesker, for hvem de fag, der her er betingede, også er hobby. I disse deres hobbyfelter skal ethvert menneske yde verdensstaten de få timers arbejde om ugen, deres livsfornødenheder har kostet andre mennesker af arbejdsydelse.” (Ibid. kap. 37)

Næstekærligheden bliver bærende for den ny verdenskultur

“Denne begyndende humanisme giver væsenet evne til at føle respekt for andre væseners liv og ejendom og stimulerer dets lyst til at være med til at skabe velsignelse og glæde for andre væsener.

Når denne næstekærlighed i sin kulmination er det ufejlbarlige slutresultat af den følelses- og intelligensmæssige livsændring, den nuværende på magt, krig og våben baserede verdenskultur i sin udløsning er i færd med at afføde, bliver forjættelserne om en kommende fredens verdensepoke således her synlig som viden-skab.” (Ibid. kap. 39)

Bogen er let at læse og uddyber de overordnede temaer, som her er præsenteret. Opfordringen fra Martinus er, at du nu i dag kan bevidstgøre dig om, hvilke konsekvenser, kosmisk set, dine og vores alles tanker og handlinger har. Og dermed selv være med til at præge de livsforhold, som vi hver især lever under. For når du gennem omsorg selv understøtter andre væseners trivsel – vil du selv opleve, at det også bliver din virkelighed med andres inderlige ønsker og støtte til dig. Bogen ‘Kulturens Skabelse’ slutter da også med dette klare udsagn:

“Vi ser dermed, at kærlighedsviljen er den eneste form for viljeføring, der fri og usårbar kan overleve alt og vil derfor urokkeligt blive kulturskabens og dermed menneskesamlivets sidste og eneste, virkelige fundament. Det fuldkomne menneske kender derfor heller ikke til frygt. Dets viljeføring er eet med kærligheden, eet med verdensaltet og dermed eet med Gud. Guds befaling, *der vorde lys*, er sket fyldest. Alle loves fylde er blevet til kød og blod, til hjerne og hjerte i menneskets væremåde. Den virkelige kulturskabelse er sikret. Alt er såre godt.” (Ibid. kap. 40)

Vi er borgere i en uhyre rig verden

“Langsomt dæmrer det for menneskeheden,
at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig
verden, og at årsagen til vor nuværende
elendighed alene er at finde i vort eget sind.”

(Martinus, “Den menneskelige arbejdsevne”, *Kosmos* nr. 8 2006)

“I dag er den længst fremskredne del af
menneskeheden humant indstillet og ønsker ikke
at leve på andres bekostning. Alle er indstillet på,
at der gerne skulle komme en fredelig og dejlig
verden, og den er i anmarch. Det nytter ikke
noget, jeg står og fortæller, at den kommer, men
det nytter noget, at jeg fortæller om analyserne.

Jeg peger på disse ting med pengene og andre
ting, som man kender til, og sådan kan man blive
ved med at pege på tingene og se, hvad de siger.

Det er jo en glimrende tale. Det er selve
Guddommens tale, vi er stedet over for.

Den fortæller os, at penge må ophøre,
fordi penge er en værre sabotage af livet
end krige, end atom- og brintbomber.”

(Martinus, *Grand Kursus*, stk. 501)

Vi lever i en verden, hvor der er krig og konflikter overalt og på alle niveauer. Er der da nogen vej til fred, bort fra al denne destruktive elendighed? – Ja, men kun en helhedsforståelse af livet kan hjælpe os med at finde vejen til varig fred

Vejen til fred, første del

Af Ingemar
Fridell

Det er en almindelig opfattelse, at “mennesker altid har ført krig og altid vil fortsætte med at føre krig”. Dette synspunkt harmonerer med det traditionelle naturvidenskabelige perspektiv, som indebærer, at den såkaldte biologiske “evolution” er styret af “kampen for tilværelsen” og “den stærkes ret”. Man er ikke klar over, at udviklingen i dyreriget på det jordmenneskelige stadium fortsætter med en helt ny orientering: at udvikle større empati og sympati for vores medvæsener. Der findes ganske vist andre, der mener, at mennesket inderst inde er “godt”, men at det på grund af forskellige ydre omstændigheder kan udvikle en voldelig adfærd. Ingen af disse antagelser

står dog mål med det kosmiske verdensbillede, som Martinus har præsenteret.

De fleste har ikke taget helt afstand fra krig

Vi skal ikke gå særlig langt tilbage i tiden for at konstatere, at slagsmål og krig er blevet skildret på en mere positiv måde end i dag. At blive en succesfuld “røver” og “heltemodig” krigsherre har engang været beundringsværdige idealer, ikke mindst under vikingetiden i Skandinavien. På den tid blev mennesker, der havde opnået magt og herredømme, hyldet med indskrifter på runesten. Mange af vores almindelige egennavne afspejler tidligere tiders krigeriske

From the Nashville Walls Project,
Nashville, United States
[Foto: Ben Wilkins, Unsplash]

mentalitet, enten ved at afspejle hendensk gudelære og mytologi, eller ved at det pågældende navn er afledt af egenskaber som for eksempel at være en “modig” kriger og dygtig til at slå sine medmennesker ihjel.

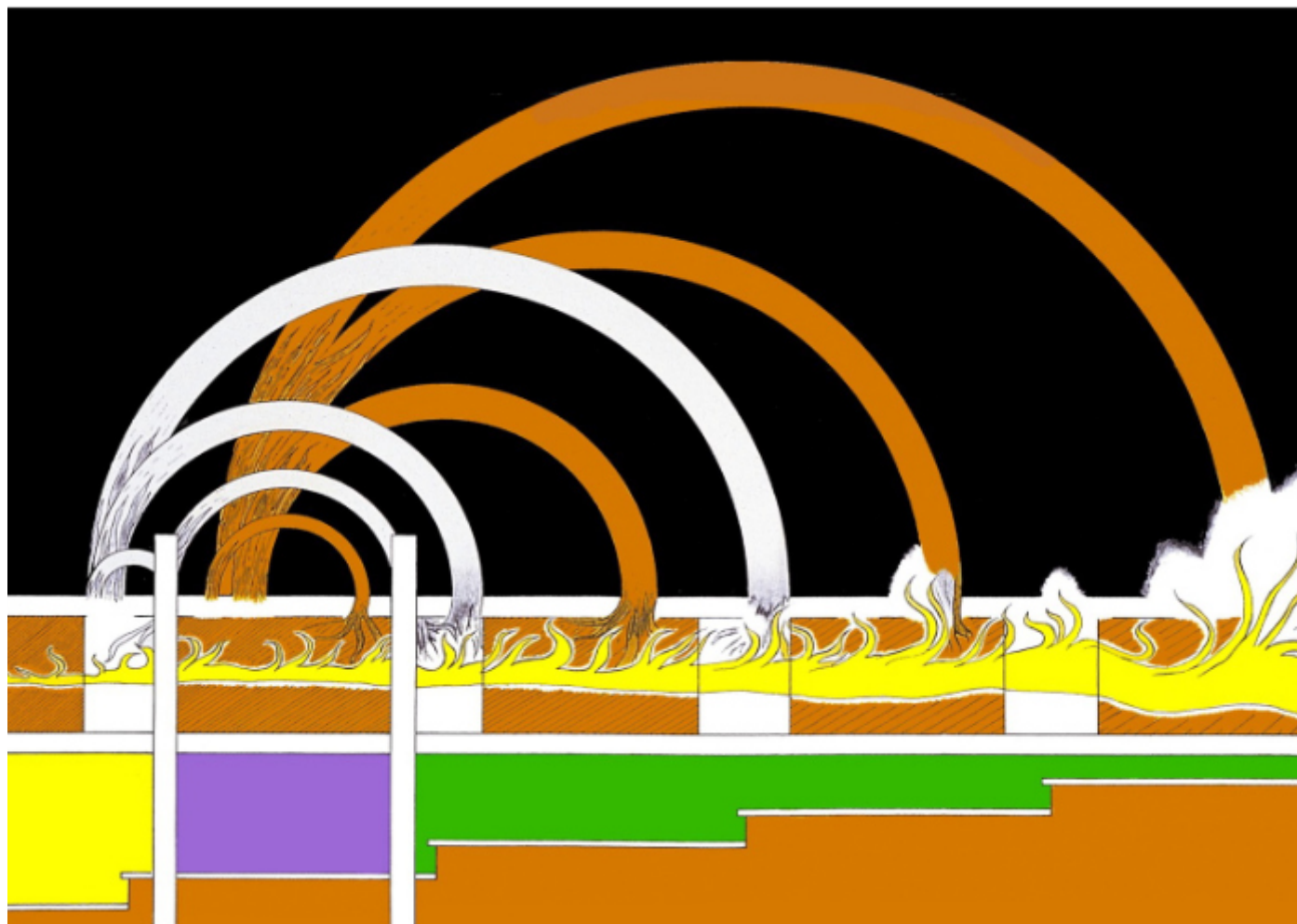
I vores del af verden er der efterhånden kun få mennesker, der drømmer om at deltage i krigshandlinger og erobringstogter. Men det betyder langt fra altid, at man helt har taget afstand fra sådanne mørke handlinger. Myndighedernes påbud og menneskers beredvillighed til at “forsvare” deres “fædreland” militært bliver ofte kamufleret som en nødvendig “pligt”, hvor alle må hjælpe til. På nuværende tidspunkt har urolighederne i verden givet an-

ledning til en stadig mere positiv holdning til våbenproduktion, militær oprustning og krigsberedskab generelt.

“Vi må jo forsvare os”, tænker de fleste nok. “Hvad sker der, hvis vi ikke gør modstand?” Samtidig gøres der tapre forsøg på ad diplomatisk vej at opnå såkaldt “våbenhvile” som en midlertidig løsning på verdens mange kriser. FN (Forenede Nationer) står som regel magtesløs, ikke mindst på grund af stormagternes “vetoret”. Virkelig fred er ikke synonym med en ustabil våbenhvile, der langt fra altid stopper træninger og opblussende voldshandlinger.

Der er mindre grupper af mennesker på vej til at blive *freds væsener*,

og som sammenlignet med den brede offentlighed ser ud til at være nået et stykke længere frem i deres krigstræthed. Jeg tænker her på dem, der går ind for “civil modstand” og forskellige *ikke-voldelige* aktioner som alternativ til militær aggression. En fredsbevægelse i ordets egentlige forstand indebærer, at *alle* former for voldsanvendelse er udelukket. Der er modstandsbevægelser, som ikke lever op til dette ideal, og som derfor ikke kan kaldes fredsbevægelser. Som *alternativ* til direkte vold kan nævnes fredelige demonstrationer, sabotage, hvor ingen mennesker kommer til skade (for eksempel desarmering af bomber og uskadeliggørelse af våben og andet militært

© Martinus Institut 1981

Symbol nr. 20. Syndernes forladelse.

Feltet mellem de hvide rektangulære felter symboliserer væsenets fysiske liv. Den gule vandrette flammetegning gennem symbolet symboliserer udviklingen af væsenets humane evner. Disse evner kan neutralisere tilbagevendende skæbnebuer i takt med, at væsenet ikke længere nærmer at udløse en tilsvarende mørk handling mod sin næste.

materiel), strejker samt afvisning af at samarbejde med "fjenden".

Et almindeligt forekommende spørgsmål er, hvordan man skulle kunne have besejret nazismen i Tyskland under Anden Verdenskrig uden militær magt. – Men nazismen ville aldrig have kunnet blomstre, som den gjorde, hvis det ikke var fordi dens modstandere havde en tilsvarende krigerisk mentalitet. Livet styres ifølge Martinus også af naturlove på det åndelige område. Alt, hvad vi gør mod vores omgivelser, vil vi selv opleve, når skæbnebuerne vender tilbage til deres ophav. (Jf. Martinus, *Det evige verdensbillede II*, symbol nr. 18, *Det levende væsens skæbnebuer*).

Nogen vil måske indvende, at de involverede parter tydeligvis ikke

befinder sig på præcis det samme udviklingsniveau med hensyn til human standard. Den ene part i en konflikt kan unægtelig udvise en betydeligt større aggression og grusomhed sammenlignet med den anden part. For eksempel, når et land bruger sin militære magt til uden grund at angribe et andet land, kan det på overfladen virke dybt uretfærdigt. Men her må vi huske, at man ifølge Martinus kan blive ramt af tilbagevendende kollektive karmiske buer for grusomheder, man har begået mod andre mennesker for flere tusinde år siden.

Men at der er karmabuer, som strækker sig over tusinder af år, udgør ikke *hele* årsagssammenhængen til al den elendighed, som mennesker udsættes for rundt om i

verden, og som kan virke uretfærdig set med vores øjne. Martinus forklarer, at ingen kan blive ramt af noget, der ikke har sit direkte modstykke i den ramte persons egen mentalitet. Det man på den anden side har overvundet helt og holdent hos sig selv, skaber en permanent kosmisk beskyttelse mod at blive ramt af den samme form for ubehag, som man engang udsatte sin næste for. (Jf. Martinus, *Det evige verdensbillede II*, symbol nr. 20, *Syndernes forladelse*).

Konsekvensen af Martinus' analyser vedrørende dette spørgsmål er, som jeg opfatter det, at ingen stat ville kunne tyrannisere verden og udbrede sit eventuelle diktatur, hvis den øvrige verden virkelig var fredelig. Men vi lever i en verden,

hvor mennesker befinder sig på vidt forskellige udviklingstrin, og som derfor endnu er alt andet end fredelig. Ifølge Martinus består verden af såvel "angrebsvæsener" og "forsvarsvæsener" som af "fredsvæsener" (jf. Martinus, *Artikelsamling 1*, "Den mentale treenighed"). Martinus forklarer, at i nutiden udgør de væsener, der stadig er parate til at forsvare sig med militær magt, en slags værn og beskyttelse for de væsener, der er nået frem til at blive fredsvæsener. Det er også en beskyttelse at have fået mulighed for at leve i en del af verden, hvor der er forholdsvis fredeligt og roligt. For dem, der ikke desto mindre havner i en direkte krigssituation, kan et øjeblikkeligt dødsfald til og med være den mindst ubehagelige udvej, ifølge Martinus.

Men så opstår spørgsmålet, hvordan de, der allerede er fredeligt indstillede, overhovedet har været i stand til at inkarnere på en planet, hvor den krigeriske mentalitet er så udbredt, som det nu er tilfældet. – Det kan skyldes, at man endnu ikke er helt stabil i sin pacifistiske stillingtagen. Det kan også skyldes, at det er lærerigt at møde mennesker på forskellige udviklingsniveauer i human henseende uden af den grund at miste sin indre balance og blive ført på afveje af andres mere krigeriske tankegange. Det er jo ikke umuligt, at vi en dag, langt ude i fremtiden, ligesom Kristus, kommer til at fungere som verdensgenlødere i en mere primitiv verden. Hans motto var kompromisløst: "Stik dit sværd i skeden! For alle, der griber til sværd, skal falde for sværd." (*Matt 26,52*)

Fra et vist perspektiv ser Martinus således "forsvarsvæsenerne" som en slags beskyttelse for de fredelige væsener, der ikke selv vil deltage i krigshandlinger, og uden disse væseners væbnede modstand skulle "angrebsvæsenernes" diktatur kunne brede sig uhindret. Men paradoksalt nok er det også sandt, at

"angrebsvæsenernes" diktatur umuligt kunne have spredt sig, hvis det ikke var fordi, der var "forsvarsvæsener", som ikke helt har forladt den krigeriske mentalitet og derfor er villige til at yde væbnet modstand. Krig kan ikke opstå uden, at der er mindst to stridende parter. På baggrund af dette skulle der teoretisk set ikke kunne have opstået et fænomen som nazismen, der terroriserede Tyskland under Anden Verdenskrig, hvis det ikke var fordi, samtlige parter i større eller mindre udstrækning stadig bar på en krigerisk mentalitet!

Så rejser spørgsmålet sig om, hvad det er, der gør, at en svagere og tilsyneladende "uskyldig" part kan rammes af en i situationen stærkere parts hensynsløse magtmisbrug. – En mulig forklaring på mange sådanne "uretfærdigheder" i verden kunne at have at gøre med, hvordan den overvejende majoritet af mennesker behandler deres medvæsener *dyrene*! Lad os lige straks vende tilbage til dette! Men først nogle ord om, at tilfældighed ikke kan forekomme i tilværelsen.

Så længe man ikke helt har taget afstand fra vold og krigshandlinger, risikerer man selv at blive ramt af det samme. Da der ikke eksisterer nogen tilfældigheder, kan der ikke opstå nogen voldsom konfrontation mellem to parter, uden at begge stadig kan provokeres til at anvende vold i en eller anden form. Den krigeriske mentalitet hos den ene part modsvarer således en lignende voldsmentalitet hos modparten. Så selvom det overfladisk set var de allierede stater militære modstand, som til sidst fik nazismen til at gå under, kan man ikke se bort fra, at de allierede i lige så høj grad var indstillet på at kaste bomber, ødelægge bygninger og myrde mennesker!

Traditionelt har det mest været mænd, der har påtaget sig rollen som krigere. Men det betyder ikke, at

kvinder af den grund har været mindre krigeriske. I de fleste kulturer er mænd og kvinder blevet tildelt forskellige sociale roller. Mens mænd generelt har været mere udadvendte, er kvinders aggressivitet i højere grad kommet til udtryk på hjemmebanen. Den jordmenneskelige udvikling mod humanitet og kærlighed foregår dog helt parallelt mellem mænd og kvinder, og alle, uanset deres køn, når til sidst frem til at blive seksuelt "dobbeltpoledet" og får som en følge deraf kosmisk bevidsthed.

Handlinger, der øger risikoen for at blive ramt af krig

I denne sammenhæng bør nævnes forbindelsen mellem krigens blodudgydelser og den frygtelige dyreindustri, hvor millioner af dyr slagtes hver dag rundt om i verden blot for at deres kropsdele kan tjene som daglig menneskeføde. Martinus forklarer, at når vi rammes af såkaldt "uventede" dødsfald og ulykker, skyldes det en *skæbnemæssig* sammenhæng, der blandt andet har at gøre med, at mennesker ernærer sig ved animalsk føde. Man dræber og spiser ganske vist ikke, fordi man *hader* dyrene, men man kan ifølge Martinus på tilsvarende måde miste sin beskyttelse mod pludselige dødsfald og ulykker, uden at nogen af de involverede personer har været opfyldt af had. I en krigssituation er det heller ikke sikkert, at man nærer had til "fjendensidens" soldater!

En jagerpilot kan beordres til at kaste en masse bomber fra sit fly, uden at den pågældende pilot oplever konsekvenserne nede på jorden. Et andet eksempel er, når missiler og langtrækkende raketter affyres, uden at den person, der udfører denne handling, har nogen anelse om, hvilke personer der bliver dræbt eller såret. Når man er tvunget til at rette sine våben mod "fjendtlige" soldater, drejer det sig overvejende om mennesker, man ikke ken-

Saint-Cyriens den 14. juli 2007
på Champs-Élysées i Paris.
[Foto: Wikimedia Commons]

der i forvejen, og som man derfor ikke kan hade.

I øvrigt er soldaterne fra den modsatte side, ligesom man selv, blevet udkommanderet til at udføre deres beskidte krigshåndværk af skruppeløse magthavere, som selv befinder sig i trygge omgivelser, langt fra slagmarken og fronten. Der kan altså meget vel være en kobling mellem kødspising og at blive dræbt i krig. I den senere tid har desuden *jagt* opnået øget popularitet. Både mænd og kvinder ser ud til at nyde at begive sig ud i skoven for med våben i hånden at dræbe højt udviklede dyr.

Der findes stadigvæk en beundring for militærpersoner i "stilige" officersuniformer, gerne med medaljer og skulderstropper, der angiver en høj rang. Besøgende glæder sig over at se pompøse vagtskifter og suggestive parader med soldater, der er trænet til at marchere helt synkront og på en unaturlig måde, der mest minder om viljeløse robotters rykvisse bevægelsesmønstre. I medierne er der billeder af mennesker, som stolt poserer med deres livsfarlige våben, stiller sig an på toppen af djævelske kampvogne eller som jagerpiloter foran dødbrin-

gende bombeffy. Mennesker går stadig i krig med entusiasme og iver, selvom de i bedste fald risikerer at blive sendt hjem som invalide og med kroniske posttraumatiske symptomer efter at have oplevet krigens rædselsfulde helvede. Forinden glæder mange mænd og kvinder sig over selv i "fredstid" at kunne "melde sig" og fuldføre deres "værnepligt".

Menneskers forsøg på at skabe fred

Efter den store "fredstraktat" i 1945 jublede enorme folkemængder i gaderne og proklamerede "aldrig mere krig"! Efter det tidligere "Nationernes Forbund" blev der oprettet et nyt forsøg på en verdensorden kaldet *Forenede Nationer*. Men for at forene alle nationer blev man tvunget til at gå på kompromis og acceptere stormagternes "vetoret". Det betød, at den i og for sig støtteværdige organisation blev mere eller mindre "tandløs" over for mange af verdens konflikter.

En medvirkende årsag, til at konflikter opstår, er, at kulturerne i de forskellige lande er præget af indbyrdes helt forskellige værdigrundlag. Martinus sammenligner

verdens nationer med mennesker på stenalderniveau, hvor alle er bevæbnede, uden der er nogle overordnede love. Det er først, når alle nationer underordner sig en fælles international verdensregering, og når politikken prioriterer fællesinteresserne frem for privatinteresserne, at der kan etableres en varig fred på jorden. Alle lande må afruste deres militære forsvar og i stedet hjælpe med at opbygge et internationalt, upartisk verdenspoliti, baseret på et åbent og ikke hemmeligt øverste lov- og retsvæsen. (Jf. Martinus, *Livets Bog I*, kap. 4).

Det er af afgørende betydning, at den nuværende "markedsliberale" verdenspolitik erstattes af en videnskabeligt gennemtænkt ideologi med det formål at skabe retfærdighed for alle jordens indbyggere uden undtagelse. Alle løsninger, der ikke bygger på menneskelig lighed og alles lige ret til materiel og åndelig velstand, eller som indebærer den stærkes sejr over den svagere part, opretholder utilfredshed, frustration og i værste fald had og hævn tanker. Martinus har forudsagt, hvordan alle stormagter i den nærmeste fremtid vil

blive tvunget til at opgive deres særlige privilegier. Alle former for krig bliver forbudt, og alle nationer tvinges til at afskaffe deres egne militære hære.

Forsynets guddommelige vejledning

Menneskeheden er dog aldrig blevet efterladt alene i den udviklingsmæssige overgang fra dyrisk selvtægt frem mod en civilisation, der i stigende grad baseres på medfølelse og humanitet. Gennem det, Martinus har valgt at kalde *verdensgenløsningsprincippet*, har menneskerne allerede på et meget tidligt stadium i historien modtaget guddommelig vejledning og Forsynets vise råd.

I Bibelens *Gamle Testamente* har vi fået de såkaldte ti bud (2. Mos 20,3-17). I samme del af Bibelen hedder det: "Og du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte, af hele din Sjæl og af hele din Styrke." (5. Mos 6,5). "Du maa ikke hævne dig eller gemme paa Vrede mod dit Folks Børn, du skal elske din Næste som dig selv. Jeg er Herren!" (3. Mos 19,18). Og Paulus knytter til 5. Mosebog følgende citat: "Hævner eder ikke selv, I elskede! men giver Vreden Rum; thi der er skrevet: 'Mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren'." (Rom 12,19). Havde mennesker været i stand til at følge disse bud, ville freden have været et faktum allerede for flere tusind år siden.

Kristi livsværk og korsfæstelse, som beskrives i Bibelens *Nye Testamente*, indebar ifølge Martinus et grundlæggende vendepunkt i hele menneskeheden udvikling: "Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." (Luk 23,34). Det kærlighedsbudskab, som var begyndt at blive introduceret i *Det Gamle Testamente*, blev forstærket og demonstreret over for alle i praksis. Fra da af blev det ulogisk og i direkte strid med jordklodevæsenets egen vilje at forsvare sig med vold.

Martinus' *Det Tredie Testamente* udgør Kristusmissionens direkte fortsættelse og fuldendelse i form af "den hellige ånds" komme. For første gang i menneskeheden historie præsenteres et samlet verdensbillede, der både belyser Bibelens kærlighedsbudskab og supplerer de grundlæggende principper med afklarende kosmiske analyser.

Selvom Martinus har forklaret, at der engang i fremtidens verden vil komme til at råde permanent fred, kan ingen regne med at kunne "køre på frihjul" i forhold til denne udvikling. Så længe mennesker går med til at uddanne sig til soldat og kan få sig selv til at deltage i krigshandlinger, kan der aldrig nogensinde blive fred.

Det er opdelingen i to separate køn, der er årsag til kampen for tilværelsen, og i forlængelse heraf rivalisering, krav om ejendomsret, territorium, jalousi, misundelse, monopolisering, had, fjendskab og krig

Alle mennesker på jorden må først blive *fredsvæsener*. På den baggrund har jeg i denne artikel valgt at fokusere på sammenhængen mellem fred og den *enkeltes* individuelle stiltingen.

I det evige liv får alle levende væsener lov til at opleve mørke og lys på skift

Men for at finde en holdbar vej til fred, må vi først tilegne os en større helhedsforståelse af livet og tilværelsen. Det gælder om at forstå, hvorfra krig set fra et højere kosmisk perspektiv har sit udspring. Martinus har afsløret livets mysterium og præsenteret en helhedsforklaring, der strækker sig over enorme tidsepoker. Alle levende væsener har en *kosmisk struktur*, som garanterer evig eksistens. Livet er aldrig begyndt og kan aldrig ophøre, og det gælder for hvert eneste væsen uden undtagelse. Det evige liv er organiseret i gigantiske spiralkredsløb, hvor *mørke og lys* skiftevis når deres respektive kulminerende tilstand over kolossalt lange tidsepoker.

Det kan være svært for os, der hvor vi netop nu befinder os i vores udvikling, at forstå mørkets guddommelige funktion. Mørket indtager en lige så stor plads i det evige liv som lyset. Den mørke epoke er lige så nødvendig som tilværelsens lyse epoke. Mørket er derfor ikke en fejltagelse, men en *velsignelse*, der bekræfter levende væseners frie vilje og Guds ubegrænsede almagt.

Det, som styrer det evige liv og de levende væseners passage gennem skiftevis mørke og lys, kalder Martinus "*den højeste ild*". (For et nærmere studium af dette emne anbefales især Martinus, *Livets Bog VI*!) Denne "ild" er identisk med *seksualiteten*, der ligger til grund for enhver form for livsoplevelse. Seksualitet består derfor ikke kun af det, vi kender som kønsdriften; den kommer til udtryk i alle mulige variationer og i alle grader af "sult og mættelse".

Den kosmiske teknik til at fremkalde tilværelsens mørke er *enpoledheden*. Det vil sige væsenernes opdeling i to separate køn: hankøns- og hunkønsvæsener. Denne tilstand når sin kulmination i dyreriget. Den kosmiske teknik til at fremkalde tilværelsens lys og lykke er derimod baseret på den fremvoksende *dobbeltpolethed*, hvilket indebærer begge køns gradvise forvandling til et og samme *fælleskøn*.

Opdelingen af de levende væsener i to separate køn er symboliseret i Bibelens skabelsesberetning: "Det er ikke godt for Mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en Medhjælp, som passer til ham!" (1. Mos 2,18). "Mennesket" (= "Adam") symboliserer ingen "mand", men de oprindelige dobbeltpolede væsener, mens "Eva" symboliserer de enpolede væsener. Det vil sige hankøns- og hunkønsvæsener. Gennem kønsakten får væsenet adgang til en lille, tynd stråle fra det himmelske lys, som de engang oplevede til fulde, da de befandt sig i det tidligere spiral-kredsløbs højere verdener. Dette elementære lys skaber en gensidig *afhængighed*, da det repræsenterer det eneste virkelige lys, der eksisterer i tilværelsens mørkeepoke. Håbet om at opleve denne korte *salighed* er nok til at give væsenerne kraft og inspiration til at fortsætte deres passage gennem livets mørkeepoke. Men det er opdelingen i to separate køn, der

er årsag til *kampen for tilværelsen*, og i forlængelse heraf rivalisering, krav om ejendomsret, territorium, jalousi, misundelse, monopolisering, had, fjendskab og krig.

Krig er den ultimative konsekvens af det, Martinus kalder "*indvikling i mørket*", og som udløses som svar på de himmelske væseners længsel efter at opleve kontrasten til det oversanselige lys, som de nu har oplevet til overmætning. Krig er det evige livs største triumf i skabelsen af grænseløs "ondskab". Så genialt er livet indrettet, at alt, hvad det levende væsen kan tænkes at ønske sig og længes efter, går i opfyldelse. Kontrasten til de højere verdener lys er netop mørkets kulmination!

Det var naturligvis ikke først og fremmest lidelse og nederlag, der udgjorde målet for væsenernes længsel. Deres drøm var at opnå total magt over andre væsener som succesfulde erobrere og sejrherre. I bund og grund var formålet med denne kamp for tilværelsen at give væsenet uhindret adgang til det modsatte køns gunst samt alle andre glæder, der også hører den fysiske verden til. Men i kraft af loven om årsag og virkning oplevede enhver uundgåeligt til sidst præcis den samme ubehagelige skæbne, som den, det havde påført deres medvæsener.

Mørkets kulmination i den fysiske verden har således to parallelle formål:

1. at alle levende væsener får mulighed for at opleve "ondskabens" eller "det dræbende princip" allermest bloddryppende kulmination,
2. ved gennem oplevelsen af denne gennemgribende kontrast at genopleve det evige livs fundamentale *modsatning* i form af en gradvist voksende længsel efter mørkets kontrast: oplevelsen af lyset i de højere verdener, som i sin kulmination baserer sig helt på *alkærlighed*.

Det er kun i den fysiske verden, at mørket kan kulminere, og det er i denne verden, vi lærer at *tænke* og forstå forskellen på godt og ondt, rigtigt og forkert. Dette symboliseres i Bibelens skabelsesberetning som "at spise af kundskabens frugt", hvilket ifølge "slangen" i Edens Have til sidst skulle "åbne" væsenernes sind og lede dem frem til at kunne opleve livet med Guds øjne. I hver ny udviklingsspirals fysiske verden fornys den kosmiske bevidsthed ved, at væsenerne først må opleve en lang tidsperiode opdelt i to separate køn. Denne opdeling i han- og hunkønsvæsener forbinder dem med parringsakten, hvilket muliggør reinkarnationen og væsnernes videre udvikling frem til den dobbeltpolede tilstand og den kosmiske bevidsthed.

Krigsmentaliteten hænger sammen med enpoledheden

I nyhedsmediernes fodres vi dagligt med billeder af ødelagte landskaber, døde kroppe eller lemlæstede mennesker i alle aldre, som vakler sultne rundt i ruinerne af sønderbombet infrastruktur og ødelagte bygninger og kulturskatte. Før i tiden sloges folk måske billedligt talt på en græsmark et eller andet sted, hvorefter de gik hjem for at spise aftensmad. Men med nutidens djævelske militære teknologi er krig langt mere altomfattende og dramatisk, og dræber i stort omfang civile. Man kan spørge sig selv, hvor meget mere der skal til, inden et flertal når til erkendelse af, at krig ikke kan løse verdens konflikter. Eller som Martinus udtrykker det: "man kan ikke slukke en brand med benzin"! (Jf. Martinus, *Hinsides dødsfrygten*, kap. 16).

Da krigsmentaliteten er dybt forankret i ethvert jordisk menneskes psyke, er det givetvis ikke tilstrækkeligt at opleve *en* enkelt krig for at tage afstand fra voldshandlinger. Vi skal nok opleve flere inkarnationer med krig, før "tiøren falder". Det

Man kan spørge, hvor meget mere der skal til, inden et flertal når til erkendelse af, at krig ikke kan løse verdens konflikter

Daraa, Syrien
[Foto: Mahmoud Sulaiman, Unsplash]

verdensbillede, som Martinus præ-senterer, bliver først til rigtig hjælp, når mennesker har gennemgået tilstrækkeligt med lidelseserfaringer. Sandheden er, at det udelukkende er gennem oplevelsen af krig, at mennesker kan blive “pacifister”. De, der allerede nu er pacifister og militærnægtere, har ført *mest* krig i deres tidligere liv. Og de, der i øjeblikket gennemlever krigens rædsler, bliver fremtidens “pacifister”!

Når vi ikke længere er villige til at deltage i militært forsvar eller ernære os ved animalsk føde, er der kun det tilbage, som Martinus har betegnet som “småkarma”:

“Men det enpolede menneske kan ikke uden videre blive til et alkærligt væsen. Som enpolet kan det ikke blive et kristusvæsen. Det giver menneskeheden en anden stor besværlighed i form af forvandlingen af mennesket til et rigtigt menneske. For mennesket i

dag er ikke noget rigtigt menneske, det er et pattedyr, som længst fremme i sin udvikling er blevet til en ‘djævel’. Nogle er så kommet endnu længere og er begyndt at blive rigtige mennesker. De, der begynder at arbejde med sig selv og være venlig og kærlig til alle sider, er jo kommet over den mørke karma. Der kan kun være småkarma tilbage. ...” (Martinus’ 87-års takketale, “En ny verdensepokes fødsel”, stk. 13)

Vejen til fred går således gennem hvert enkelt individs seksuelle forvandling fra *enpolet* til *dobbeltpolet*. På samme måde som opdelingen af væsenerne i to separate køn skaber tilværelsens mørke, opstår tilværelsens lyse epoke således gennem udviklingen af mandens kvindelige pol og kvindens maskuline pol frem til et stadium, hvor begge poler i hvert væsen bliver helt jævnbyrdige.

Dobbeltpolet udvikles i samme grad som

- væsenets tidligere sult efter at udløse mørkets manifestationer når sin fundamentale mættelse, samt som en følge af
- alle de lidelseserfaringer, som væsenet på grund af sine mørke manifestationer selv oplever som skæbnemæssigt svar på alle ubehageligheder, det har påført sine medvæsener.

*Ingemar Fridell, Nyhamnsläge,
19. marts 2025.*

Oversat fra svensk af Jes Arbov.

I artiklens anden del bliver det forklaret, hvordan man for at blive en virkelig pacifist først må blive ”som barn på ny”.

Karl Aage Kirkegaard har udgivet en af de smukkeste danske bøger i 2024

Beretninger fra livet efter døden

Jes Arbov

I de sidste 50 år har udforskningen af nærdødsoplevelser udviklet sig til at blive et decideret forskningsfelt. Det er sket efter Raymond Moody i 1975 udgav den banebrydende bog, der på dansk kom til at hedde *Livet efter livet* med undertitlen *overlevelse af fysisk død – et fænomens udforskning*, og som er solgt i mere end 14 millioner eksemplarer på verdensplan. I 1981 blev organisationen *International Association for Near-Death Studies* (IANDS) grundlagt i North Carolina, USA. IANDS afholder konferencer, udgiver et akademisk tidsskrift *The Journal of Near-Death Studies*, og siden 1996 har man kunnet læse om IANDS' aktiviteter på www.iands.org. På YouTube beretter forskere og nærdødsoplevere om deres erfaringer, og der er ingen tvivl om, at de tusindvis af beretninger, der bliver undersøgt og offentliggjort, langsomt og uundgåeligt medvirker til at flytte den almindelige opfattelse af, hvad

livet og hvem vi som mennesker virkelig er.

Menneskers beretning om deres nærdødsoplevelser giver en fascinerende introduktion til den åndelige verden, der ifølge åndsvidenskaben er den primære. I bogen *Nærdødsoplevelsernes lære* formidler Karl Aage Kirkegaard (f. 1955), der er cand. theol. og cand. mag. i religion og dansk, hvad mennesker med en nærdødsoplevelse rent faktisk oplever "på den anden side". Han har gennemgået hundredvis af beretninger, som han har samlet og systematiseret i bogen.

Når man beskæftiger sig med nærdødsoplevelser, skal man være opmærksom på, at *beskrivelsen* af en nærdødsoplevelse altid er en *erindring* om oplevelsen, og at mennesker, der har haft nærdødsoplevelser, ofte ikke husker alt, og mange giver udtryk for, at de forskellige aspekter og kvaliteter af oplevelsen nærmest er umulige at beskrive sprogligt, for-

di der ikke findes dækkende ord og begreber.

Der er ikke to nærdødsoplevelser, som er ens, og ingen giver det fulde billede. Det er et stort puslespil at samle et repræsentativt udvalg og identificere de gennemgående træk, men når man som Karl Aage Kirkegaard forsøger at gøre det, dukker konturerne af et nyt verdensbillede frem. Et verdensbillede der i hovedtræk korresponderer med Martinus' analytiske præsentation af det kosmiske verdensbillede. Det er denne kvalitet ved nærdødsoplevelser, at de samlet set og i stor overensstemmelse med hinanden leverer nogle grundlæggende brikker til beskrivelsen af et *nyt verdensbillede*, der berettiger titlen *Nærdødsoplevelsernes lære*.

Det er et fællestræk for de mennesker, der har haft en nærdødsoplevelse, at de efter oplevelsen ikke længere frygter døden. Det er også et fællestræk, at oplevelsen fuldstændigt bryder med de vante forestillinger om, at det tredimensionelle, fysiske univers, som vi erfarer gennem fysiske sanser, er det primære. Det er en meget *anderledes* virkelighed end den, vi oplever til daglig, der åbner sig. Den er præget af frigjorthed, indre viden om livets struktur og sammenhæng – og ubetinget kærlighed.

For den, der har oplevelsen, er der ofte tale om en *eksistentielt transformerende* oplevelse, som på grund af dens radikale *anderledeshed* efterfølgende kan være vanskelig at integrere i dagligdagen. Ikke desto mindre markerer en nærdødsoplevelse ofte starten på et nyt livsafsnit med fokus på personlig vækst og næstekærlighed. Det er dog ikke bogens anliggende at forfølge dette spor om nærmere nærdødsoplevelsernes langsigtede, livsforandrende effekt nærmere. Har må man gå andre steder hen som f.eks. til den amerikanske nærdødsforsker Kenneth Ring, hvis epokegørende værk,

Heading Toward Omega: In Search of the Meaning of the Near-Death Experience (1984), stadig er et anbefalelsesværdigt sted at starte.

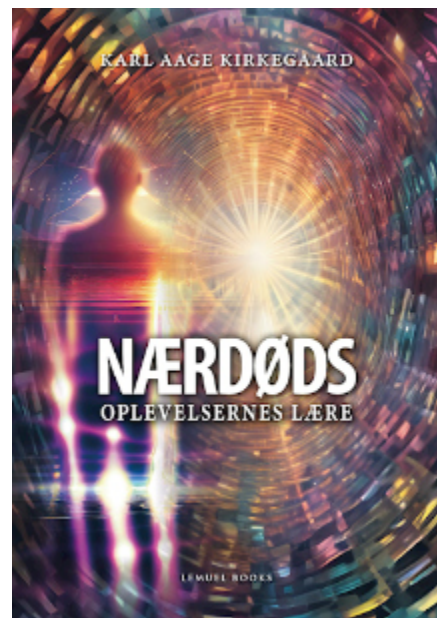
For mange opleves det midlertidige ophold i den åndelige verden som en opvågning til den primære virkelighed, hvilket levende gengives i bogens mange citater:

“Set fra den anden side af livet syntes ‘skyggekroppen’ [den åndelige krop] at være originalen og den fysiske at være kopien, sjælen det virkelige, kroppen det uvirkelige.” (*Nærdødsoplevelsernes Lære*, s. 61).

“Skønt det er 20 år siden, jeg var på min himmelske rejse, har jeg aldrig glemt den. Heller ikke har jeg, når jeg var stillet over for latterliggørelse og vantro, nogensinde tvivlet på dens virkelighed. Intet så intenst og livsforandrende kunne på nogen måde have været en drøm eller hallucination. Tværtimod betragter jeg resten af mit liv som en fantasi, der går forbi, en kort drøm, der vil slutte, når jeg igen vågner i det permanente nærvær af giveren af liv og lyksalighed.” (Ibid.).

“Det, der sker her i dette liv, er på en måde som en film: Man betaler for at se showet, og det er måske tragisk, og det er måske skræmmende, og det er måske fyldt med alle slags ting; men så slutter filmen, og man bevæger sig ud af biografen og ud i den virkelige verden. ... På den anden side af membranen var den VIRKELIGE verden og ... den virkelige verden var meget mere vidunderlig og kompleks og fuld af dimension end denne film, som jeg havde set hele mit liv.” (Ibid.).

“Egoets erkendelse af verden er en kollektivt forstærket illusion.” (Ibid.).

Karl Aage Kirkegaard
Nærdødsoplevelsernes Lære
Lemuel Books 2024

Det er tydeligvis umuligt at gengive oplevelsen med ord på en måde, der yder den retfærdighed, men her er et par eksempler, der indikerer den radikalt ændrede oplevelsesform:

“Min egen vibration ændrede sig. Der var et stort skift i frekvens. Som om jeg stillede ind på en anden radiostation på en stor skala. Jeg var ude i universet (Ibid. s. 47).

“Jeg blev trukket ind i dette lys. En vidunderlig, overvældende følelse: Det er mig! Lyset er mig!” (Ibid. s. 48).

“Jeg kom ... til en forståelse af, at Himlen ikke er et sted, som man får lov til at komme ind i, men at det er en frekvens, som man opnår. At være i nærværet af det hvide lys var ‘Himlen’. Det var mere end den skønneste følelse, jeg nogensinde havde oplevet eller drømt var mulig. ... Følelsen, energien, som jeg oplevede, blev ‘stedet’.” (Ibid.).

Bogen er tematisk inddelt i kapitler, der beskriver karakteristiske fælles-

træk ved oplevelserne. De indledende kapitler med titler som *sansning*, *kommunikation*, *tankens skabende kraft*, *rum* og *tid*, beskriver den ændrede oplevelsesform med træk, som man også kender fra Martinus' beskrivelse af den åndelige verden.

Mange beskriver en form for hypersansning, hvor man frigjort fra de fysiske sanser opnår en totaloplevelse, der er meget anderledes og langt mere fyldestgørende, end hvad man kender fra den fysiske verden:

“Under min nærdødsoplevelse havde jeg altomfattende sanser – det vil sige 360 graders syn og en fuldstændig synastesi eller samtidig oplevelse af sanseindtryk. Jeg kunne se, høre, føle og vide alt, hvad der vedrørte mig!” (Ibid. s. 24).

“Syn og hørelse var ikke adskilt på dette sted. Jeg kunne høre den visuelle skønhed fra disse sølvlegemer, der tilhørte de funkende væsener oppe over mig, og jeg kunne se den bølgede, glædesfyldte fuldkommenhed i det, de sang. Det var, som om det ikke var muligt at se på eller lytte til noget i denne verden uden at blive en del af det – uden at blive forenet med det på en eller anden mystisk måde.” (Ibid.).

Kommunikation foregår direkte og er i usædvanlig grad effektiv:

“De [nogle ånder] kommunikerede med mig ... ikke med ord, men med en slags telepati. Enhver tanke, hvad enten det var en simpel følelse eller store mængder af information, kom i pakker med øjeblikkelig og fuldstændig forståelse.” (Ibid. 28).

“Der var en energi, der gennemtrængte alting ... Det var kærlighed, det var visdom, det var kraft. ... Jeg følte det, som om jeg

modtog svarene på alle de spørgsmål, jeg havde, på ingen tid, og jeg var så lykkelig, så utroligt lykkelig.” (Ibid. s. 187).

Om tankens skabende kraft:

“Tanken er skabende. *Her* viser tingene sig med en forsinkelse, men på den anden side sker de øjeblikkeligt.” (Ibid. s. 31).

“Det, vi tænker eller ønsker at tænke, er det, der er ... På denne måde er universet konstrueret. Det er et spil af bevidsthed, som genkender sig selv og genskaber sig selv gennem enhver af os,” (Ibid.).

Om rummet:

“Jeg kunne rejse hvor som helst, bare ved at tænke over det.” (Ibid. s. 34).

“Tanke og bevægelse var blevet ét ...” (Ibid.).

“... alt, hvad jeg rettede opmærksomheden mod, viste sig foran mig.” (Ibid.).

Om tiden:

“Man kan sige, at det varede et minut eller titusind år. Det kommer sådan set ud på ét.” (Ibid. s. 40).

“I denne tilstand af klarhed indså jeg ..., at jeg ikke var den, jeg altid havde troet, jeg var: Her er jeg uden min krop, race, kultur, religion eller trosforestillinger ... og alligevel eksisterer jeg stadig! Hvad er jeg så? Hvem er jeg? Jeg føler mig bestemt ikke reduceret eller mindre på nogen måde. Jeg har aldrig været så stor, så mægtig eller så altomfattende.... Jeg følte mig evig, som om jeg altid havde eksisteret og ville vedblive med det uden begyndelse eller ende.” (Ibid. s. 57-58).

Det er umuligt at yde bogen retfærdighed i en kort omtale som denne. For det verdensbillede, der toner frem, er et holistisk verdensbillede med mange aspekter, der passer nærmest perfekt med Martinus' analytiske præsentation af det kosmiske verdensbillede. Det gælder f.eks. også det gennemgående tema, at vi udvikler os gennem mange liv (reinkarnation) med det mål at blive ét med Gud, at mørket er en forudsætning for lyset, og at intet er tilfældigt, idet det styres af den “altomfattende regel”, der hedder “karma”.

I et og alt bekræfter nærdødsoplevelserne, at universets grundtone er kærlighed:

“Vi er på Jorden af kun én grund: for at handle som den levende afspejling af og udtryk for guddommelig kærlighed. Så længe vi lever i konstant bevidsthed om kærlighed som vores virkelighed, forbliver vi i overensstemmelse med den guddommelige orden og forbliver forankret i den højere bevidstheds felter. Tilgivelse er kærlighed i aktion. Gennem den hellige handling at tilgive udvider vi eksponentielt vores evne til at afspejle mere kærlighed og glæde i verden.” (Ibid. s. 150).

“Jeg var lige med alt, hvad der fandtes der [i en himmelsk sfære]. Det gik op for mig, at ægte kærlighed og forståelse stiller os alle lige. Det er sådan, Himlen er.” (Ibid. s. 180).

“Jeg følte, at jeg blev fortalt, at ethvert menneske var præcis det samme i Guds øjne, og at vi skal elske enhver person, som om vi elsker Gud, for enhver af os er en del af Skaberen.” (Ibid.).

“Alt, hvad der omgiver os, fortjener lige så meget vores kærlighed, ære og respekt, som Kilden gør. Hver eneste del af universet er lige

så levende, som vi er, og lige så meget en del af Kilden, som vi er. Og vi er nødt til at begynde at behandle vores planet og hinanden med den samme kærlighed, ære, respekt og tilbedelse, som traditionelt har været reserveret for Gud.” (Ibid.).

“Al sand kunst og ægte videnskab, alt, som synes at have fået guddommelig inspiration, er her, hvor min egen livsgnist blev båret hen, lader det til. Men alverdens rige tanker og skønne kunster og videnskaber er ingen verdens ting i sig selv. Det er kærligheden, der lyser igennem dem. Dén alene giver fylde og skønhed til – lad mig kalde det – visdommens kildevæld.” (Ibid. s. 187).

“En stærk tanke slog ned i mig, og jeg gentog den igen og igen i mit hoved: ‘... Kærligheden er virkelig det eneste, der tæller, og kærlighed er glæde’. Det hele virkede for enkelt. *Hvis vi er venlige, får vi glæde.*” (Ibid. s. 197).

Ligesom nærdødsoplevelser ofte har livsforandrende virkning på de personer, der har oplevelserne, kan bogen også få det for de læsere, der er modtagelige for indholdet. For det er en bog med så meget visdom og overvældende smukke og tankevækkende citater, at man kan vende tilbage til den igen og igen.

Nærdødsoplevelsernes lære

1. Den åndelige verden er en tankens eller bevidsthedens verden.
2. Tanken (bevidstheden) har en kraft til at skabe det, den tænker på.
3. Den åndelige verden er ikke delt op i steder, men i bevidsthedsniveauer, der svarer til bestemte åndelige vibrationer, der igen svarer til sjælens udvikling af sin kærlighedsevne.
4. Graden af oplevelse i form svarer til graden af bevidsthedsniveau. Jo højere et bevidsthedsniveau en sjæl befinder sig på, jo mindre oplever den i form.
5. Graden af bevidsthedsniveau svarer til graden af dom. Jo højere et bevidsthedsniveau, en sjæl befinder sig på, jo mindre dømmer den med begreberne godt og dårligt. Der er ingen dom på det højeste bevidsthedsniveau.
6. En sjæl oplever det, den har brug for at opleve med henblik på at danne sjælen i Guds eller kærlighedens billede. Oplevelserne er individuelt tilpassede af en højere magt.
7. Eksistensen af kontraster er en nødvendig forudsætning for livsoplevelsen.
8. Sjælen har en fri vilje i sine valg af tanker, ord og handlinger.
9. Som man sår, skal man høste (karmaloven).
10. I sin åndelige udvikling bliver sjælen drevet frem af sine ønsker og sine ønskeopfyldelser.
11. Der er en overordnet plan for livet som helhed.
12. Der er en overordnet plan for den enkelte sjæl.
13. Alt er indbyrdes forbundet i ét stort energisystem.
14. Graden af åndelig lidelse svarer til afstanden fra Gud/kærligheden.
15. Alle sjæle vil til sidst komme tilbage til Gud/kærligheden, hvorfra de kom.

(*Nærdødsoplevelsernes Lære*, s. 217, gengivet med forfatterens og forlæggerens tilladelse.)

Om *Den ny Verdenskultur*

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender *Det Tredie Testamente* eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupper, på vores mange årlige udstillinger og på udleveringsstederne (se listen bagerst i bladet).

Hvis du i Danmark vil modtage bladet med posten, skal du overføre 50 kr. via MobilePay: 227 366.

Skal bladet sendes til udlandet, skal du overføre 100 kr. til Danske Bank – jf. oplysningerne her på siden under *bogsholderi*.

Bladet bliver sendt som pakke, og du skal derfor *samtidig* sende en email til jan@langekaer.dk med oplysninger om:
Navn, adresse og mobilnummer.

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til *Det Tredie Testamente* er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede.

På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227 366
Danske Bank reg. 3572,
Konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse):
DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær

Kurser, foredrag og fest

FOLKEMØDET PÅ BORNHOLM

Teltstand J55 med 18 foredrag

Torsdag den 12. til lørdag den 14. juni

SOMMERKURSER PÅ AVNØ HØJSKOLE 2025

To intensive et uges kurser

Søndag den 6. juli til lørdag den 12. juli 2025

Søndag den 13. juli til lørdag den 19. juli 2025 (engelsk)

- Kurserne afholdes på **Avnø Højskole**
Flyvervej 10, 4750 Lundby.
- Der er ingen kursusafgift. Kurserne finansieres ved frivillige bidrag.

Program og tilmelding

jan@langekaer.dk eller telefon 2015 7811

Begge kurser er i **Martinus åndsvidenskab** og hans epokegørende værk **Det Tredie Testamente**.
Det første kursus, den 6.-12. juli, er på *dansk* og det andet den 13.-19. juli er på *engelsk*.

Overnatning og forplejning

- 3.000 kr pr. person for dobbeltværelse
- 4.000 kr for enkeltværelse

EFTERÅRSKURSUS PÅ AVNØ HØJSKOLE 2025

Intensivt udvidet weekendkursus

Torsdag den 16. til søndag den 19. oktober 2025

- Kurset afholdes på **Avnø Højskole**
Flyvervej 10, 4750 Lundby.
- Der er ingen kursusafgift. Kurserne finansieres ved frivillige bidrag.

Program og tilmelding

jan@langekaer.dk eller telefon 2015 7811.

Kursus i **Martinus åndsvidenskab** og hans epokegørende værk **Det Tredie Testamente**.

Overnatning og forplejning

- 1.800 kr pr. person for dobbeltværelse
- 2.200 for enkeltværelse

Alle arrangementer er uden kursus- og foredragsgebyr og afholdes af LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Studiegrupper og uddelingssteder

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Allinge	3169 0191	U	S	Nørre Alslev/Falster	3151 2434	U	
Avnø	3698 1808	U		Odense	2138 2638	U	S
Ballerup	3151 2434	U	S	Oslo	+47 9882 8168	U	
Bogø By	2329 7658	U	S	Randers	2993 3085	U	S
Broager	2393 7838	U	S	Sindal, Nordjylland	2628 4040	U	
Brøndby	2015 7811	U		Sorø	4026 5675	U	
Dragør	3034 0713	U		Store Heddinge	2991 6930	U	S
Egernsund	2030 0850	U	S	Søborg	4022 2252	U	
Esbjerg	3054 5065	U	S	Thy	2013 2989	U	S
Frederiksberg	2015 7811	U	S	Tommerup	2138 5380		S
Gilleleje	6083 8008	U		Torup	6075 8855	U	
Göteborg	+46 73677 9594	U	S	Valby	3672 1750	U	
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U		Vanløse	2087 6006	U	S
Horsens	2236 0179	U		Vejle	2992 9831	U	S
Jægerspris	3151 2434	U		Viborg	2036 5580	U	S
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	S	Vissenbjerg	2138 2638	U	
Kongens Lyngby	6070 7969	U	S	Aalborg	2628 4040	U	S
København	4040 2168	U		Aarhus	4026 4094	U	S
Malaga, Spanien	+34 60329 5547	U					

Du kan desuden få *Den ny Verdenskultur*:

- På vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark.
- Ved selv at hente det på et af vores uddelingssteder.

Hjælp til oprettelse af studiegrupper og afholdelse af foredrag i Det Tredie Testamente

NYE AKTIVITETER

Hjælp til start af nye aktiviteter

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser og kan stille alt det nødvendige materiale til rådighed i form af bøger, symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay, samt give råd og vejledning.

Henvendelse

LIVETS SKOLE i Martinus Åndsvidenskab
Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Udstillinger 2025

Krop-Sind-Ånd messe i Brøndby Hallen, København, 31. januar - 2. februar 2025
Krop Sind Ånd Messe i Aalborg Kongres og Kultur Center, 28. februar - 2. marts 2025
Folkemødet på Bornholm, 12. - 14. juli 2025
Krop Sind Ånd Messe i Djursland Bank Arena, Aarhus, september/oktober 2025
Frankfurter Buchmesse, Tyskland, 15. - 19. oktober 2025
Mystikkens Univers i Østerbrohuset i København, 31. oktober – 2. november 2025
Avnø Højskole, 2 permanente udstillinger udlånt af LIVETS SKOLE:
Det Evige Verdensbillede og Livets Eventyr

“

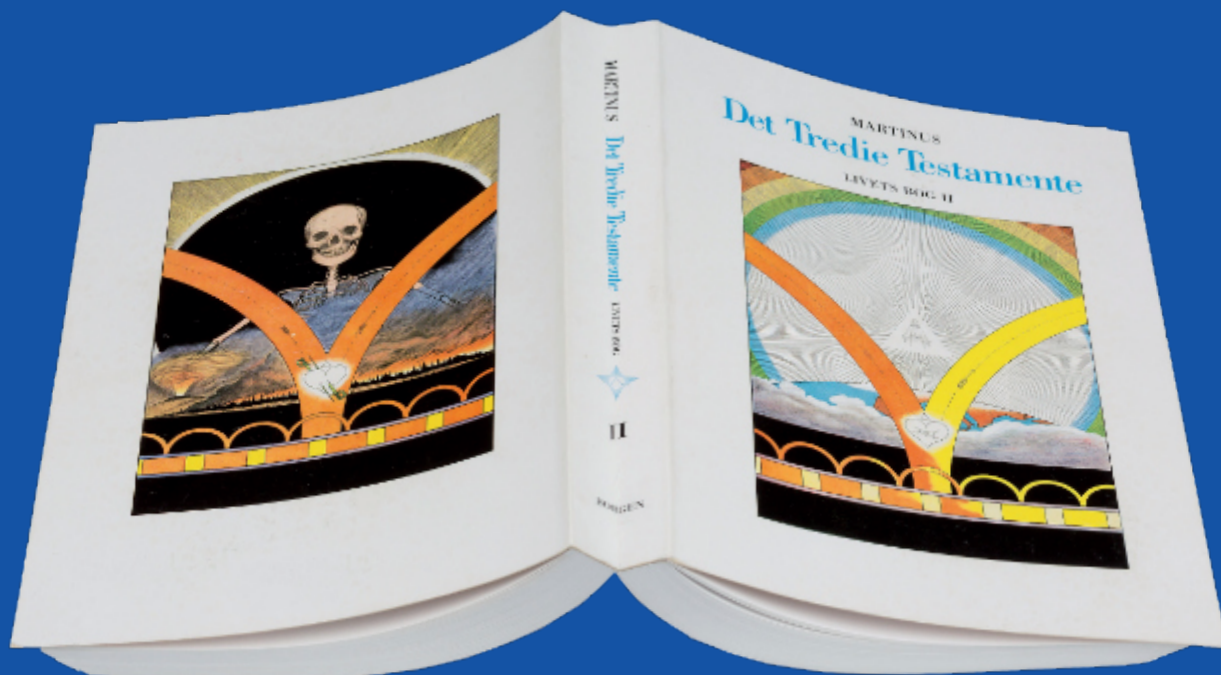
Mennesker, som føler sig tiltrukket af mine kosmiske analyser og føler trang til at studere det verdensbillede, jeg skildrer i mit hovedværk LIVETS BOG og andre bøger, gør det på grund af den indre bevægelse eller forvandling, der allerede er ved at ske i deres mentalitet. Hvis ikke De i Deres bevidsthed allerede besidder visse erfaringer, vil mit arbejde slet ikke have interesse for Dem. En indre organisk funktion må være til stede, og det er den funktion, man kalder næstekærlighed.

Martinus

“Den mentale kursændring”, *Kosmos* 1972, nr. 21.

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse
Talsmanden den Hellige Ånd

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info